

СВОБОДНА МИСЪЛ

ИЗДАВА ФЕДЕРАЦИЯТА НА АНАРХИСТИТЕ В БЪЛГАРИЯ • LE JOURNAL DE LA FEDERATION ANARCHISTE BULGARE (FAB)

2 **В памет на Мъри Букчин: Слушай бе, марксисте!**

Работникът не е по-малко „буржоа“ от земеделеца, студента, чиновника, войника... Работникът започва да става революционер, когато се отърси от своето „работничество“.

4 **Анархизмът в Мексико**

Не да подкрепяме този или онзи кандигат, а да се ангажираме със себе си, да кажем „ще насоча усилията си от тази страна, а не от онази, където ми обещават да ми разрешат всички проблеми с един сондаж и една реклама.“

6 **Договорът „Малта 1989“**

САЩ всъщност се задължават да си останат САЩ. Докато СССР ще трябва да пристъпи към цялостен драматичен демонтаж на държавността си. Хаосът е цената, която зазубилите Студента война ще трябва да платят.

8 **Философията на Пиер Жозеф Прудон**

Справедливостта и законността... за тях е достатъчно да бъдат познати, за да станат задължителни, а за да ги познаем е нужна само способността да се размишлява и изучава.

10 **Регът и безрегуето**

Рег – това е вечната война на човек срещу човека, занаят срещу занаята, класа срещу класа, народ срещу народ. Това е вечният гърмеж на топовете, разоряване на села, пожертване на цели поколения по бойни поля...

Президентски изроди 2006

Виждате ли, аз не обичам да обиждам хората, пък да ти кажат изрод си е обидно. Всеки има недостатъци и някак си не върви да критикувам другите. Обаче понякога се налага. Нищо лично към коментирания господ и гругари, но когато човек излиза да решава вместо вас и претендира, че може да го прави добре, трябва да отговаря на две условия – да разбира какво искате и да желае и умее да го постигне. Мислите ли си, че тези, които ни се предлагат са такива? Ако си мислите, нека да ги погледнем заедно още веднъж:

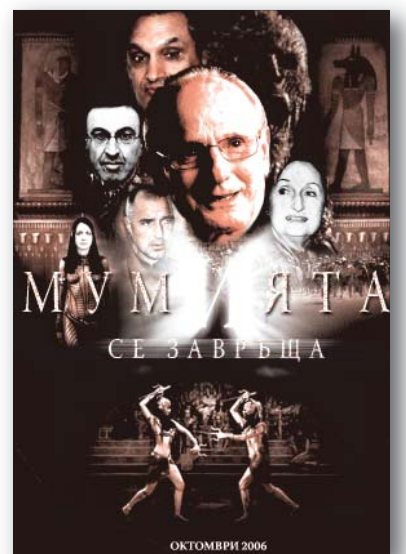
Беронов – ценностите на безценните

На всеки му е ясно, че с този дядо работа трудно се върши. Но да кажем, че има шансове да изкара мандата си и следователно да свърши нещо полезно за нас, дето освен двете си ръце нямаме почти нищо друго. Както казахме, той трябва да отговаря на горните две условия – да разбира какво искате и да мисли за нас.

Наистина ли дядото мисли за нас? Не ми се вярва. Не защото не уважавам преклонната му възраст, а за-

щото познавам логиката на капитализма (забележете – дядото е твърдо вдясно, човек на мегаултрахиперкапиталиста Костов, който почти оправи България, ама тъпите копелета не го избраха втори път). Логиката на капитализма е „всеки като гледа себе си, всички ще сме добре“. По отношение на тъй лелеяното право на глас според горната логика ние сме достатъчно интелигентни, за да гласуваме за този, който има най-общи интереси с нас и той съответно ще се грижи и за нас покрай себе

» » продължава на страница 5

Унгария срещу лъжките ЕС като СССР

В Унгария винаги е имало достатъчно хора, които обичат свободата и са готови да се бият за нея. Шандор Петьофи чете своята „Народна песен“ пред многохиляното множество през 1848, с което започва унгарската война за независимост от хабсбургската империя. 26-годишният поет загива в битката при Сегешвар, както и обещава в знаменитите си стихове за любовта и свободата. Преди половин век унгарците ясно и категорично заявиха, че большевизмът смърди и бяха премазани от съветските танкове. С цената на стотици жертви те смъкнаха маската на „армията-освободителка“ и показаха истинското ѝ свирепостно лице. През 1989 унгарците отвориха границата с Австрия и така позволиха на стотици хиляди източноевропейци да избягат от большевизкия „рай“ на Хонекер във Федералната република. Унгария е малка страна с големи проблеми. Над една трета от унгарците живеят около Унгария, извън нейните граници. За нея европейското решение имаше съвсем реални предимства – както за премахването на границите, разделящи един народ, така и за изхвърлянето на червената

Будапеща, октомври 1956

Будапеща, октомври 2006

бюрократия, натресена от съветските танкове. Болезненият въпрос за „идентичността“ никога не е вълнувал особено народа, който успява да съхрани уникалния си език и култура през времената на много империи и блокове. Унгарските большевици обаче не се предадоха лесно. Също както и у нас, те успяха да узурпират икономиката на страната, превръщайки се от комунисти в капиталисти за една вечер. Символът на тази трансформация е днешният им премиер Ференц Дюр-

чани. 45-годишният Ференц е комсомолски деятел през 80-те години на миналия век. През 90-те години защитникът на пролетариата е вече мултимилionер, но не от кубчета на Рубик или кибернетика („бащата“ на кибернетиката Янош (Джон фон) Нойман е унгарец). Дюрчани натрупва огромен капитал от приватизация на държавна собственост на символични цени – определени от неговите червени чичовци във властта. После цените на тези активи скачат стократно на свободния пазар. Това е го болка познатата ни форма на грабеж – червената номенклатура открадна обществената собственост, като я продаде на себе си на цена, определена от самата нея, т.е. за без пари. Честно и частно. Милionерът Ференц обаче не се увлича особено по бизнеса и напирва да се завърне при мама, тоест властта, която го е създала. Карьерата му там също е главозамайваща. През 2002 година е „стратегически консултант“ на партийния водач Медьеши и след победата на неговата коалиция на изборите заема поста министър на спорта – очевидно запазен в социалистическите правител-

» » продължава на страница 3

Ухленият комсомолски рапон, минаващ за министър-председател по тия места, обяви, че с докладът на Европейската комисия от 26 септември била най-сетне паднала Берлинската стена за България и българите. Има обаче някои разлики. На 9 ноември 1989 година по улиците на Берлин и цяла Германия царя радост и еuforia, за която някои очевидци ведро си спомнят като за „анархията“. Падането на съветския гувар не стана с решение на брюкселски комисари, нито пък на московски такива. Те бяха принудени просто да узаконят – и то бързо – волята на народа, защото народът започ-

ваше да гледа свирепостно червените парцали над празните магазини, а американските фирми и техните секретарки в Белия дом – също. Ченгето Хонекер – шеф на берлинските копои през 1961, когато Улбрихт нарежда издигането на стената – избяга в Москва и накрая пукна в Чили. Разчистването на неговата большевизка кочина струва на германските работници до днес около 1,5 трилиона долара, които те продължават безропотно да плащат.

Българското „включване“ в Европейските общности не само че няма да помогне за разчистване на комуни-

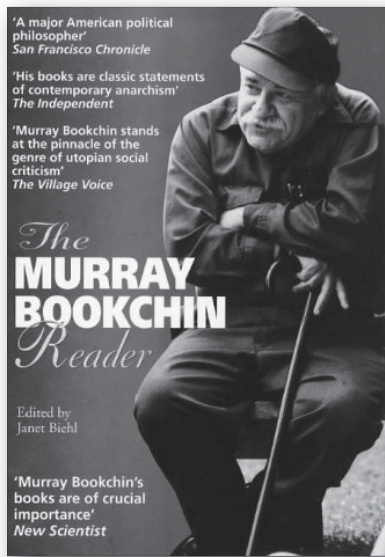
» » продължава на страница 3

А БЪЛГАРСКИ АНАРХИСТКИ ПОРТАЛ **a-bg.net**

СВОБОДНА МИСЪЛ
АБОНАМЕНТ 2007
 СКЪПИ ЧИТАТЕЛИ,
 Абонаментът за вестник „Свободна мисъл“ започва от 15 октомври и завършва на 16 декември. Можете да се абонирате във всички пощенски клонове в страната, а също и в офисите на Артефакт ООД, София, ул. Хубавка 8. На телефон **971 71 71** можете да се обадите, за да изпратим безплатно наш куриер, който да ви абонира.
 КАТАЛОЖЕН НОМЕР **649**
 1 година: **6,00 лв**
 6 месеца: **3,00 лв**
 3 месеца: **1,50 лв**

Слушай бе, марксисте!

» » продължава от миналия брой

Митът за пролетариата

Важният въпрос пред нас е следният: можем ли да обясним прехода от едно класово общество към едно безкласово общество със същата диалектика, която обяснява прехода от едно класово общество към друго? Това не е учебникарска задача за пречка на логически абстракции, а съвсем реален и конкретен проблем на нашето време. Има дълбоки разлики между развитието на буржоазията при феодализма и развитието на пролетариата при капитализма, които Маркс или не предвижда, или никога не са му били ясни. Буржоазията контролира стопанския живот дълго преди да поеме държавната власт. Тя става господстваща класа материално, културно и идеологически, преди да затвърди своето политическо господство. Пролетариатът няма контрол върху стопанския живот. Въпреки незаменимата си роля в промишления процес, промишлената работническа класа не е дори мнозинство от населението, а нейната стратегическа стопанска позиция се поддържа от роботизацията и други технически постижения. От това следва, че е необходимо високо съзнание на пролетариата, за да се възползва от своята сила, за да постигне социална революция. Досега постигането на това съзнание беше възпрепятствано от факта, че фабричната среда е една от най-закостенелите области на трудовата етика, на йерархичните системи на управление, на подчинението на ръководителите и напоследък – на производство, ангажирано с изобилие от стоки и снаряжения. Фабриката служи не само да „дисциплинира“, „обеднява“ и „организира“ работниците, но също и да го прави по изцяло буржоазен начин. Във фабриката капиталистическото производство не само подновява обществените отношения на капитализма с всеки работен ден, както отчита Маркс, но подновява и психиката, ценностите и идеологиите на капитализма.

Маркс усеща този факт достатъчно ясно, за да по-

търси по-убедителни причини от експлоатацията или конфликтите върху заплатите и работното време, които да подтикнат пролетариата към революционно действие. В своята обща теория на натрупването на капитала той се опитва да очертае строгите обективни закони, които принуждават пролетариата да поеме революционна роля. Съответно, той развива прочутата си теория на обедняването: конкуренцията между капиталистите ги кара да подбиват цените си, което води до постоянно намаляване на заплатите и обедняването в абсолютно изражение на работниците. Пролетариатът е принуден да се бунтува, защото процесът на конкуренция и централизация на капитала „води до нарастване на масовата мизерия, потисничество, робия и упадък.“

Но капитализмът не остава неподвижен от времето на Маркс. През средата на 19 век от Маркс не може да се очаква да разбере пълните последици от своите анализи на централизацията на капитала и развитието на технологиите. От него не може да се очаква да предвиди, че капитализмът ще се развива не само от меркантилизъм към господстващата днес промишлена форма – от държавно-субсидирани търговски монополи към висококонкурентни промишлени звена – но и по-нататък, че с централизацията на капитала капитализмът ще се върне към своите меркантилистски корени на едно по-високо ниво на развитие и ще си върне държавно-субсидираната монополна форма. Икономиката клони към сливане с държавата и капитализмът започва да „планира“ своето развитие, вместо да го оставя единствено на играта на конкуренцията и пазарните сили. Системата определено не премахва традиционната класова борба, но успява да я тушира, като ползва огромните си технологически ресурси, за да асимилира най-стратегическите части от работническата класа.

Именно затова пълната сила на теорията за обедняването е притъпена и в Съединените щати традиционната класова борба не успява да прерасне в класова война. Тя остава изцяло в буржоазни измерения. Марксизмът всъщност се превръща в идеология. Той бива асимилиран от най-напредналите форми на държавно-капиталистическото движение – най-вече Русия. По невероятна ирония на съдбата марксистическият „социализъм“ се оказва в голяма степен именно държавният капитализъм, който Маркс не успява да предвиди в диалектиката на капитализма¹. Пролетариатът, вместо да се превърне в революционна класа в утробата на капитализма, се оказва орган от

тялото на буржоазното общество.

Въпросът, който трябва да си зададем на този етап от историята, е дали една социална революция, която се стреми да постигне безкласово общество, може да бъде породена от конфликт между традиционните класи в едно класово общество, или такава социална революция може да се породни единствено от разпада на традиционните класи, всъщност от създаването на една изцяло нова „класа“, която в самата си същност е безкласова, една растяща прослойка от революционери. В опита си да отговорим на този въпрос, можем да научим повече, като се върнем към по-общата диалектика, която Маркс развива за чо-

„...Ние започваме да имитираме работника, докато работникът имитира своите господари.“

Мъри Букчин

вешкото общество като цяло, вместо от модела, който заема от преминаването на феодализма към капиталистическо общество. Също както първобитните родоци общини започват да се разслояват на класи, така и в наше време има тенденция класите да се разпадат в изцяло нови субкултури, които приличат на некапиталистическите обществени форми. Това вече не са строго икономически групи. Всъщност, те отразяват тенденцията на обществено развитие да надскача икономическите категории на обществото на оскъдицата. Те представляват по същество груб, двусмислен културен предшественик на движението от оскъдицата към обществото след оскъдицата.

Процесът на разпадане на класите трябва да бъде разбиран във всичките си измерения. Тук трябва да наблегнем на думата „процес“: традиционните класи не изчезват, нито пък класовата борба. Само една социална революция може да премахне господстващата класова структура и породените от нея конфликти. Важно тук е, че традиционната класова структура престава да носи революционни последици. Тя вече представлява физиология на господстващото общество, а не неговите родилни болки. Всъщност традиционната класова борба стабилизира капиталистическото общество, като „коригира“ неговите злоупотреби (по отношение на заплати, работно време, инфлация, заетост и

пр.). Профсъюзите в едно капиталистическо общество се оформят като „контрамонопол“ на промишлените монополи и се включват в неомеркантилната разслоена икономика като институция. В тази институция има по-малки или по-големи конфликти, но като цяло профсъюзите усилват системата и служат за нейното възпроизвеждане.

Да се подсилва тази класова структура с брътвежи за „ролята на работническата класа“, да се подсилва традиционната класова борба с внасянето на „революционно“ съдържание в нея, да се заразява новото революционно движение на нашето време с „работникоза“ е изцяло реакционно. Колко често трябва да напомняме на марксистките доктринери, че историята на класовата борба е история на заболяване, че раните, отворени от прословутия „социален въпрос“, на едностранчивото развитие на човека, опитващ се да постигне господство над природата чрез господство над ближния? Ако страничният ефект от това заболяване е технологичният прогрес, основните ефекти са потисничество, ужасяващите кръвопролития и поразяващото изкривяване на човешката психика.

Когато заболяването започне да отшумява, раната започва да зараста в дълбочина и процесът се развива към своята цялост. Революционните измерения на традиционната класова борба губят своя смисъл като теоретични постановки и като обществена реалност. Процесът на разпад обхваща не само традиционната класова структура, но и патриархалното семейство, авторитарните методи на възпитание, влиянието на религията, институциите на държавата и нравите, изградени върху тормоза, отричането, вината и потиснатата сексуалност. Процесът на разпад, казано накратко, става всеобщ и разсича всички традиционни класи, ценности и институции. Той създава изцяло нови проблеми, начини за борба и форми на организация и налага изцяло нов подход към теорията и практиката.

Какво значи това конкретно? Да сравним два подхода – марксистическият и революционният. Марксистките доктринери ще ни каже да подходим към работника – или още по-добре, да „влезем“ във фабриката – и да го обърнем в правата вяра „с предимство“ пред всеки друг. Целта? Да направим работника „класово осъзнат“. Ако приведем най-неандерталските примери от старата левица, това означава да се подстрижем, да се облечем спортно, да сменим тревата с бира и цигари, да танцуваме традиционно, да имаме „груби“ обноски и да се държим стегнато, сериозно и надуто².

Така човек накратко става най-лошата карикатура на работника: да, определено не е „дребнобуржоазен дегенерат“, а буржоазен дегенерат. Ние започваме да имитираме работника, докато работникът имитира своите господари. Заг метаморфозата на студента, превърнал се в „работник“, се крие коварен цинизъм. Прави се опит да се ползва наложената фабрична дисциплина, за да подчини работника на партийната дисциплина. Прави се опит да се ползва уважението на работника към промишлената йерархия, за да се обвърже той с партийната йерархия. Този обратителен процес, който при успех би могъл единствено да замени една йерархия с друга, се постига с престорената загриженост за ежедневните икономически потребности на работника. Даже марксистическата теория деградира, за да се впише с този осквернен образ на работника. В крайна сметка работникът се оказва достатъчно хитър, за да усети, че ще постигне повече в ежедневната си класова борба чрез своята профсъюзна бюрокрация, отколкото с бюрокрацията на марксистката партия. Четирисетте години разкриха това така драстично, че за една-две години, без почти никакви протести от редовите членове, профсъюзите успяха да изритат хиляди „марксистки“, които подкопаваха работническите движения повече от десетилетие и даже стигаха до върховете постове на старите профсъюзни интернационали.

Работникът става революционер, не като става повече работник, а като захвърли своето „работническо“. И в това той не е сам. Същото се отнася за земеделеца, за студента, за чиновника, за войника, за бюрократа, за професионалиста – и за марксиста. Работникът не е по-малко „буржоа“ от земеделеца, студента, чиновника, войника, бюрократа, професионалиста – и марксиста. Неговото „работническо“ е заболяването, от което той страда, общественото разстройство, достигнало лични измерения. Ленин го разбира в „Какво да се прави?“, но всъщност промъква старата йерархия под червеното знаме и разни революционни алабалистици. Работникът започва да става революционер, когато се отърси от своето „работническо“.

БЕЛЕЖКИ

¹ Ленин усеща това и описва „социализма“ като „нищо по-различно от държавно капиталистически монопол в служба на целия народ.“ Това е изключително твърдение, ако човек се замисли, и просто гъмжи от противоречия.

² Всъщност, Старата левица проектира своя собствен образ върху американския работник. Той би подхождал повече на профсъюзния бюрократ или на сталинския комисар.

Превод А. Ванчев

Европейският съюз като СССР

» » продължава от страница 1
мическата кочина, а създава опасност страната да се превърне в нещо много лошо. Това не се дължи само на липсата на немски милиарди, а на много по-силни процеси протичащи в самата Европа и целия свят, в които България просто може да бъде – и най-вероятно ще бъде – премазана. Основната причина за тях е, че Европейският съюз на практика унищожи Европа, тоест онова, което формира уникалността на Европа преди него. Това беше мащабна операция продължила десетилетия почти по един и същ начин и от двете страни на „желязната завеса“. Но да се върнем първо към българския отзвук от падащите камъни в Берлин.

Ден след падането на стената в Берлин, в България падна едно друго европейско плашило – Тодор Живков. Той обаче не избяга в Москва, а бе погребан с почести в столицата. Неговият последен телохранител днес устативно подстриган печели въздишките на носталгично стадо почитатели. Комсомолският премиер е син на верен съратник на Живков (в большевишкото значение на думата „вярност“ – да останеш достатъчно близо до шефа, за да му теглиш първи балтията, като му омекнат

краката), уж съпартизанин. Безрадостна картинка, в която се крие и обяснението защо

„Влизането“ на България в Европа е параван от лъжи, скриващ кражби

Присъединяването на другите европейски държави към ЕС къде повече, къде по-малко беше резултат от много заблуди. Най-големият интеграционен „проект“ – а именно обединението на Германия през последните 16 години – не беше проведен от еврократията, а беше реализиран от федералната република със собствени сили. Преди формирането на ЕС, всички водещи икономисти в света са европейски страни. Днес „старата слава“ са САЩ и Япония, а на върха на икономическата експанзия е Китай. Ерата на Европейския съюз, който уж обещава обединение и възраждане, доведе реално до икономическо изоставане от Америка и Азия и икономическо разделение вътре, което никога досега на този континент не е било толкова дълбоко. Разликата в жизнения стандарт на сравними професии между югоизтока и северозапада на Европа никога досега не е достигала няколко десетки пъти. Страната с най-висок

стандарт в света е Норвегия, но тя не е част от еврозоната. България и Румъния се превземат с омерзение, а само допреди 200 години за територии империи са проливали кръв, защото всяко завзето парче земя, всеки дюкян и рало са били считани за приход и реално са били такъв. Нито хабсбургските принцове, нито османските паши, нито руските генерали са се интересували особено от „нивото на подготовка“ на местното население да се „хармонизира“ с техните директиви. В „лошия“ свят, разделен на аскер и рая, са имали много ясни виждания за икономиката от днешните брюкселски бюрократи. В онзи „лош“ свят са знаели, че хората и техният труд са най-голямото богатство, а не вагоните парламентарна бумащина. И именно в онази „лоша“ Европа поривът за свобода се развива толкова бързо, че повежда хората да шурмуват Бастилията точно сто години след като са построили двореца Версай на „краля слънце“. Само сто години по-късно европейците ликвидират една след друга всички институции, считани за вечни – аристокрацията, църквата, неравноправие то между половите. В онази Европа анархистите са страшилище за държава-

та и нейните дребнеи. Игелите на онази Европа паят мечтите и надеждите и на мексиканските кампесинос, и на кронщатските моряци. В сравнение с останалия свят тогава Европа наистина изглежда на светлинни години напред. Трескав континент, за който „устойчивото“ развитие е твърде бавно, твърде малко и винаги твърде късно. Тогава Европа изглежда живее за революциите – духовни, социални, индустриални – и не позволява на нито едно кръвопролитие, независимо колко жестоко е то, да я върне в мрачното средновековие. Европейците бяхме хора, които вярваха в себе си, вярваха, че могат и че са винаги на крачка от мечтания мир и свобода.

Само да няма война

Европейският съюз беше създаден именно с обещанието за мир, което за един все още втрещен от безумието на войната свят, изглеждаше по-важно от всякога и от всичко. Икономическото така наречено обединение също се представя в началото като основна предпоставка за осигуряване на мира, но за него ще стане дума след малко.

По подобен начин действа Ленин с декрета за мира, из-

гаден на първия ден след большевическия преврат – 26 октомври 1917 и с последващия го на следващия ден декрет за земята. През 1917 большевиките са все още твърде слаби и търсят език, с който да тушират вътрешната и външна съпротива срещу своя режим. По-късно от духа на двата декрета не остава почти нищо. Като малък пример можем да посочим клаузата в декрета за мира, с която се отменя „тайната дипломация“, а большевиката никога не е била друга, и клаузата в декрета за земята за „съвършено свободната форма на ползване на земята“, каквато също никога не е имало. Последвалото половин столетие доказва, че реалната и постигнатата цел на съветския режим е да замени имперската аристокрация като пълната на властта от една страна и освен това да създаде и запълни дотогава несъществуващата нова, „координаторска“ класа, станала възможна преди всичко от неколкотократно повишаване на производителността на труда вследствие на европейската промишлена модернизация. В старата земеделска Европа фактически не е възможно селския производител да изхранва повече от местния феодал, се-

» » продължава на страница 9

Унгария срещу лъжките: 2006 не е 1956

» » продължава от страница 1
ства за червени милионери. През 2004 събитията в Унгария отново изпреварват сходни събития в България. Става ясно, че министър-председателят Медьеш е бил агент на куките. Също като Гоце Параванов, той опита да се защити, че бил пречел на чуждите разузнавания да научават великите комунистически държавни тайни, но това не мина. Медьеш погаде оставка, изпреварвайки сигурния вот на недоверие в парламента и неговият пост беше зает от спортния министър милионер Дюрчани.

На изборите през 2006 червената партия на Дюрчани пушна машината за илюзии с пълна сила. До този момент високият стандарт на унгарците се дължеше основно на огромния бюджетен дефицит – най-висок в Европа – нещо съвсем нормално за държава в развитие. Бюджетният дефицит е нещо като заем, който теглим от децата си, за да им го изплатим, когато пораснат, с по-добра инфраструктура и условия на живот и работа. Европейската бюрокрация обаче няма нужда от силни икономисти във възход. Тя има нужда от стагнирани общества, със сериозни или тлеещи социални проблеми, за които тя да се явява неизбежен благодетел със своите спасителни „фондове“. Още на първата година след влизането на Унгария в ЕС стана ясно, че

„За малко да пукна, защото година и половина се преструвахме, че управляваме. А вместо това лъжихме. Лъжихме денем и нощем.“

Ференц Дюрчани

жизненият стандарт на унгарците е сериозно застрашен. Сериозни гласове твърдят, че ако бъдат изпълнени всички изисквания на еврократията, това на практика

би означавало банкрут за националната икономика. Еврократите искат от Унгария да ореже субсидиите за природен газ, да вдигне преференциалния ДДС от 15% на 20%, и също толкова да вдигне опростения данък за фирмите. През 2006 година Унгария вече е на първо място в Европа по брой фалирала фирми – над три пъти повече от средното за региона.

Предизборната кампания на Дюрчани обаче крещеше, че под мъдрото му ръководство Унгария ще бъде по-добра от всякога. Фасадите на цели сгради бяха заети от лица на отракания комсомолец – наперен и уверен продавач на лъжи, евтини лъжи, които за мнозина унгарци си струваха бюлетината. Защото истината не беше никак приятна и не предлагаше никакъв добър изход: или народът трябваше да признае, че евроинтеграцията се е оказала една голяма лъжа, след като години наред беше начело на Източна Европа в нейния поход към нея, или да продължи да я поддържа, но с цената на отказ от много придобивки, постигнати „извън Европа“. Дюрчани обеща, че знае решението на тази вътрешна грама и спечели. Унгария отново беше начело – първата бивша компартия в Европа, която успя да спечели два последователни мандата. Ерата на евроболшевиките.

Преди месец обаче премиерът реши да „свали карти-

те“ на масата и тегли една реч пред партийния актив, която някак си успя да „изтече“ по радиото. В нея, с език достоен за футболен хулиган, бившият спортен министър заявя, че партийците са „лъгали от сутрин до вечер“, за да спечелят и че „никог друга правителство в Европа не е правило толкова простотии“, колкото неговите две. На унгарците отново им писна, излязоха на улицата, запалиха маса коли и потрошиха маса имот в Будапеща. Младежи нападнаха униформените бюстители на реда и настояваха за незабавната оставка на Дюрчани. Бюстители те отговориха със сълзотворен газ и водни струи. Въпреки това, нещата не стоят изобщо както през 1956. Революция в Унгария няма да има, има просто злоба срещу нещо, което ние сами си натресохме, не съветските танкове. Има реакция срещу нас самите, че си затваряхме очите през последните 16 години, докато свинете крадяха и лъжеха с елејни слова. Ярост, че оставихме некадърниците да контролират най-важните неща в обществото, докато ние се държахме като футболни агитки, вместо да свършим работата. Срам, че им позволихме да говорят отново така: „Страхотно е да управляваш държава. Аз лично успях да издържа последните 18 месеца, защото бях воден от едно едностранно нещо: да върна вярата на ле-

вицата, че може и може да бие. Че левицата няма нужда да ходи с наведена глава в тази скапана страна. Че няма нужда да се посира от страх пред Виктор Орбан (водачът на опозицията) или десницата... Беше страшно. Златното време в живота ми. Вярата ми идва от факта, че аз творя историята. Не за учебниците по история, те са ми през оная работа. Хич не ми пука дали ние или аз лично ще вляза в тях.“

Медиите в Унгария обаче надминаха всичко в своето лицемерно преклонение пред „левия“ гаулайтер. Продажните журналисти го възхваляха, че всъщност той бил казал истината. Истината, че излъгал. Нещо също толкова честно, колкото да продадеш обществен имот сам на себе си. Продажбата не е кражба. Признат грях е половин грях.

Днес унгарците остават изправени пред проблема за истината, но не само истината, скривана от техните правителства през последните три петилетки. Ако трябва наистина да се борим за истината, трябва да си я признаем докрай – всички ние си затваряхме очите пред очевидното, защото искаме да приемем желаното за действително. И ако ще се бием, то трябва да е и срещу голямата цитатела, а не само срещу местните заптиета. Както през 1956. •

Александър Ванчев

НОВИНИ

Жертвите на „войната срещу тероризма“ достигнаха 70 000...

Над 70 хиляди са жертвите на „глобалната война с тероризма“, която американският президент Буш започна преди 5 години, съобщава вестник „Индипендънт“. Изданието, се позовава на данни на американския „Национален институт за предотвратяване на тероризма“.

Повечето от загиналите (около 40 хиляди) са от мирното население на Ирак. Останалите над 30 хиляди са станали жертва както на терористични атаки, така и на „антитерористични операции“ на САЩ и техните съюзници в различни страни по света.

04.09.2006 г.

Междувременно „терорист №1“ източни от 200 милиона от американския данъкоплатец, без да си мръдне пръста

Американският Сенат е отпуснал 200 милиона долара за създаване на специална разузнавателна служба, чиято задача е залавянето на лидера на „Ал Кайда“ Осам бин Ладен, съобщава агенция „Ройтерс“.

Сенатът се задължава да поиска от Министерството на отбраната да информира Американския конгрес на всеки 3 месеца за действията, които извършва около залавянето на Бен Ладен.

Според запознати с материята специалисти-зевеци обаче по този начин „американският сенат започва съвсем легално да изплаща полагаемата се заплата на лидера на „Ал Кайда“, отпусната безвъзмездно от американските данъкоплатци“.

09.09.2006 г.

Най-новата жертва на най-стария диктатор

Дете беше простреляно по време на сблъсъци между демонстранти и полиция в покрайнините на чилийската столица Сантяго предава АФП.

Демонстрантите се бяха организирали за да отбележат 33-та годишнина от военния преврат на генерал Пиночет.

При сблъсъците са били ранени 6-ма полицаи, TV оператор и няколко демонстранти. Арестувани са над 20 души.

Процесът срещу Аугусто Пиночет, който идния месец ще навърши 91 години, продължава.

13.09.2006 г.

НАШИТЕ ДРУГАРИ ПО СВЕТА

Анархизмът в Мексико

История

През 1824 г. британецът Робърт Оуен се опитва да създаде своя колония „Нова Хармония“ в мексиканската провинция Техас. Неговата молба е отхвърлена от мексиканския президент.

През 1861 г. гъркът Платино Родаканати се опитва да реализира идеите на Фурие и Прудон по време на управлението си като президент. Той публикува *Cartilla Socialista*, ръководство, обясняващо идеите на Фурие. Някои от неговите наследници, като Франсиско Салакоста, Сантяго Вилануева и Ерменгилдо Вилавиченцио стават първите борци за правата на работниците в Мексико. Други ученици на Родаканати основават училището *La Social, Seccion Internacionalista* по стъпките на Бакунин. Тези активисти организират първите взаимоспомагателни общества в Мексико. Взаимопомощта е предпочитаното наименование за анархизма за пред мексиканските власти.

Друг виден ученик е Чавес Лопез, забележителен оратор и автор на първия анархистки манифест (1869). Неговото мото е „Аз съм социалист, защото съм враг на всички правителства и аз съм комунист, защото искам да работя нашата обща земя с моите братя.“ От всички ученици на Родаканати той единствен поддържа насилствените действия. Лопес намира запалени последователи сред обезземлените селяни в централно Мексико.

По-късно, около 1882 г., се появява друга група, водена от братята Енрике и Рикардо Флорес Магон. Те публикуват вестника „Regeneracion“ през 1901 г.. Тяхното движение често е цитирано като предвестник на Мексиканската революция през 1910 г. След опита за завладяване на няколко града около границата със САЩ, те са заловени и убити.

След революцията, анархистките движения започват да работят и да се препояват в Мексиканската комунистическа партия, която в последствие е забранена в разгара на Студената война. Анархистки движения са отчасти *Antorcha Campesina* и *Frente Popular Francisco Villa*, имащи влияние съответно в селските и градските райони на страната.

Анархизмът в Мексико днес

На 1 януари 1994 г. Сапатистката националноосвободителна армия възстава срещу корумпираното мексиканско правителство и неговите намерения да отдаде на чужди компании местните природни ресурси чрез завладяването на шест големи града и много по-малки. Правителството бързо реагира на желанието

за свобода и справедливост в Чиapas, най-бедния щат в Мексико. Мексиканската армия, една от най-добре въоръжените в света, е изпратена да потуши бунтовете, но след 12-дневни сражения срещу лековъоръжените сапатисти, правителството е принудено да спре огъня и да уважи новата автономия на местните сапатистки общества. Тази година сапатистите започнаха „друга“ кампания за активизиране на местните общности и активно участие в политиката, обединяване с другите подобни движения и натиск върху управляващите власти по всички възможни начини. Ето отношението на кампанията към наскоро проведените избори за президент в страната:

„Изборният процес вече е започнал и ще се намерят такива, които да ви кажат, че ако подкрепите този процес, проблемите ви ще бъдат разрешени. Ние пък идваме да ви кажем, че абсолютно нищо няма да ви разрешим и че не идваме също така да ви донесем решения: не, ние идваме да ви донесем проблеми, както и поканата всички да се обединим с другарите, които се надигат на други места в страната, за изграждането на новото Мексико; [...] не и за да подкрепяме един или друг сред кандидатите, а за да се ангажираме със себе си, да кажем „ще насоча усилията си от тази страна, а не от оная, от която ми обещават да ми разрешат всичките проблеми с един сондаж и една реклама“.

Борбата се засилва

През май 2006 г. Бунтовническото анархистко общество в Мексико публикува заявление за солидарност с бунта в Сан Салвадор Атенко по-рано през същия месец.

Вече няколко месеца във втория по бедност мексикански щат – Уахака – продължават бунтовете, подкрепяни от местни анархистки комуни, за отстраняване на административното ръководство на щата. Управляващата клика сформира въоръжени банди, за да се справи с желанието на хората да се самоорганизират. Сградата на правителствената телевизия, окупирана от протестиращите, беше обстрелвана и един човек беше убит. Протестиращите отговориха, като превзеха 12 частни станции и блокираха четирите градски входа с автобуси. Бунтовете продължават и в момента.

Бунтовете в Сан Салвадор Атенко продължават

Междувременно проведените избори за президент на страната бяха удавени в пред- и следизборни манипулации, кандидатът, подкрепят от левите партии и отхвърлен от сапатистите, беше обявен за изгубил с минимална разлика, което нагнетява обстановката в страната. Въпреки, че самите сапатисти не се бяха обявили в защита на левия кандидат, те обявиха изборите за нечестни и разбойнически и продължават да работят с прогресивните движения в страната, в рамките на „другата“ кампания. •

По източници от Интернет

Президентски изроди 2006

» » продължава от страница 1

си. Та да погледнем какви интереси има г-н Беронов и съответно хората около него (защото дори формалните президенти като нашите си имат компания да харчи държавните пари).

Човекът е почти един от нас, юрист по образование, конституционен съдия, на когото Партията толкова му пречела, че му се наложило да се захване с държавния арбитраж. Колкото до антуража му, всички са съвсем обикновени хора – „учени“, „юристи“, „хора на изкуството“ – все хора, които мило и драго дават за болките на такива като нас. Да ви пусна жокер – сред десните се шири мнението (което никога няма да чуете по телевизията, но можете да накарате всеки „дебел врат“ да ви каже), че бедните са некадърни и мързеливи и следователно си заслужават да теглят. Наистина, това не може да се чуе днес, понеже в България де-факто богатите са твърде малко, но самият образ на защитник на традиционните български ценности на г-н Беронов идва да ни покаже, че **неговите избиратели мечтаят за английски иконом у дома, а не за удоволствието от работата**. Пълно е с хора, за които единствената ценност на света са самите те, единствената цел на съществуването им е задоволяването на собствените им евтими прищевки. Но понеже много малко от тях имат кураж да си го признаят, те имат нужда от подобни мумии – извадени от праха на традицията, доказани във времето, стари но златни, защото не е лесно да оцениш света през собствените си очи, когато не гледаш по-далеч от носа си. Та в такъв случай се радваш на мумията, пускаш си гласчето и търсиш стъпнеш на врата на някого с чувство за достойно изпълнен дълг (интересно към кого).

Параванов – социализъм за капиталистите

За сметка на това Параванката е успешен социалист (че е неуспешен параван вярвам сте наясно). Социалист, защото строи социализъм заедно с останалите социалисти. БСП от дълго време се е обявила за модерна европейска лява партия. За такива партии социализмът се изчерпва с вдигане на данъците за богатите и раздаване на помощи за бедните, тоест, с лекуване на симптомите и закриляне на причините за болестта. И неговата партия прави именно това – от 15 години се бори да вземе на на богатия български народ дори и малкото собственост, която му е в повече в условията на капитализма – спестявания, жилище, земеделска земя и прочие. Партията на комунистите (както ги наричат сините вещици) още отпреди да сдаде официално властта служи за параван на

превърщането на държавното имущество в частно. В България икономическите отрасли са поделени между неколцина мутри, оформени още по време на тоталната власт на паравановите групари и смучещи и в момента по всякакви възможни начини кръвта на нашия народ. Не е нужно човек да ги познава лично, за да си представи как една клика може да превърне държавата в частна собственост – нещо, което продължава и днес. Пък и обкръжението на параванката не е по-нормално. То е дори разделено на групи – творци, спортисти, дейци на науката и образованието, кметове, все хора от елита, които не само че не ни считат за достойни да решаваме за себе си, но дори считат себе си за достойни да ни отпускат огризките от собствената си трапеза, разположена на нашия гръб. Но на това по-откровените му казват феодализъм, и на такива ентусиасти да изразяват волята на народа от няколкостотин години им „режат зелките“, както се изразява един небезизвестен другар по „Диверсия в ефира“.

Другарите са твърде интересни и във външнополитическо отношение. Параванката е просто ангелче – никому нищо не отказва. Руските графове искали да си строят АЕЦ с наши пари – нет проблем, параванковците са щастливи. Американските каспи искали да си строят кланица в селото – йессс, параванковците колабират от а...стрален кеф. То не беше заробване в НАТО, то не беше наемни убийци в Ирак, параванковците си се кефят и си пълнят... абе те си знаят какво с какво си пълнят. Не че мумиите от по-горният абзац са помалки пу...йки, обаче техните гласоподаватели са си такива по принцип. Но на параванковците гласоподавателите не са чак до там, и именно затова искат да им изберем параванката – за да може да говори за законност, докато малката параванка (по известна като генерал Марин) пуска изнасилвачи-депутати от затвора сякаш между другото. Та ако не ви е омръзнало от подобни изпълнения и сте примерно полицай или военен (щото другите на държавна заплата просто не живеят в социализма на параванковците), можете да си гласувате за тях.

Сидеров – гласът на безгласните

Ред е на г-н Волен Сидеров, известен още като Болен Лидеров, един истински БЪЛГАРИН. Ако искаме да сме обективни, трябва да признаем, че той е много по-искрен от повечето ни политици, във всеки случай изглежда не умее добре да лъже (иначе се мъчи, момчето, особено при пътно-транспортни произшествия), а и явно не се е научил още да краде. Но това не е основното.

Основното е какво печелим ние като го изберем? Дали той би работил за нас, така, както би работил за себе си? И отговорът е ДА, твърдо ДА! (Волен!... Волен!...), само че с две меки условия. Едното е всичко, което говори, да го мисли, а второто е още по-незначително – само се иска да сме БЪЛГАРИ. Забележете, не българу, а БЪЛГАРИ. За г-н Сидеров да си българин не е достатъчно. Българите от квартал Столипново не са истински БЪЛГАРИ – те не си плащат тока и на всичкото отгоре сами се наричат цигани. Българите от Кърджалийско и Разградско не са истински БЪЛГАРИ – те гласуват за турската партия ДПС и на всичкото отгоре сами се наричат турци. Българите кокошкари по селата не са истински БЪЛГАРИ – те крадат малкото хляб на честните труженици и не им пука как ги наричат. Мерак-президентът тактически пропуска въпроса дали авто-джамбазите по чужбина са БЪЛГАРИ? Дали са БЪЛГАРИ собственикът на телевизия СКАТ и побойниците от футболните стадиони, които охраняват митингите му? Дали са БЪЛГАРИ мутраците и мутричките, които редовно си паят свещички и свещалаци по ПРАВОСЛАВНИТЕ БЪЛГАРСКИ манастири и които де-факто притежават де-що има за притежаване в България? Дали са БЪЛГАРИ окупаторите на половината балкански полуостров по време на Втората световна война, успяли да убедят българите в окупираните територии, че нямат работа у нас? Дали са БЪЛГАРИ онези от нас, които си изпиват парите в местната кръчма, прибират се вечер, набиват жена си, и лягат да спят с тъпа омраза в гърдите, убедени, че другите са им виновни? Това са подробности, все не пасващи на великата Национална Идея, която един ден е решила да се въплъти във възвишения образ на господин Сидеров, може би, в края на краищата, единственият истински БЪЛГАРИН. Та погледнете предизборните му плакати – там е синьото небе, националното знаме, православният кръст и Той. Сам е, други няма. На митингите му няма „ние“, няма „вие“, има само „Аз“. Но както и да е, ако сте много отчаян и сте сигурен, че сте истински БЪЛГАРИН и нищо друго (ни повече, ни по-малко, защото в противен случай рискувате да ви скъсят или удължат на прокрустовото ложе на Националната Идея) гласувайте за г-н Сидеров и се надявайте да въведе военно положение, за да ни разнообрази живота. Но ако освен БЪЛГАРИН сте и нещо друго, или пък се считате недоволен за този величав епитет, изпълнил речите на господина с цялата си безсъдържателност, можете да си запазите гласа, защото с гласа си по-скоро ще изправите на крака зри-

телите на Миланската скала, отколкото българската „държавност“. За да ви помогна да се ориентирате в националната (пък ако щете расовата, клубната, културната, имуществената или каквато там си искате, всъщност не е толкова важно) си принадлежност ще ви пусна един джокер: единствените плакати на господина, които видях за кратка разходка по центъра, бяха по витрините на верига магазини за дрехи, собственост на местна мутричка, която явно се е почувствала много горда да е БЪЛГАРИН. Е, аз нямам верига магазини, но за сметка на това за самочувствието ми е достатъчно, че живея в родината си и ценя хората около мен.

И сега какво?!

Нямам време да се занимавам с всички поотделно, да спрем с тези засега. Би трябвало да ви е станало ясно, че ни предлагат да гласуваме за изроди. Не за хора изроди, а за политически изроди. За кукли от евтини конци втора употреба, които трябва да се подменят непрекъснато, за да има там нещо да лъже окоето. Кукли, скрили зад себе си икономически интереси, политически галавери и обикновени човешки пороци, които често прозират и непрекъснато трябва да се боядисват ту в синьо, ту в червено, ту в кафявозеленочервено, за да ни позволят да си затворим за пореден път очите и да отидем да си упражним изконното право на глас.

Но, ще кажете вие, такъв ни бил късметът. Всички са маскири. Не съм съвсем съгласен. Така както всеки си има кусури, така има хора и Хора. Трябва да си призная, че лично аз изпитвам симпатия, дори лично вярвам на някои кандидати, които няма да спомена по очевидни причини. Но друг е въпросът дали ще гласувам за тях. И дори да гласувам, ще има ли полза? И (което всъщност е истинският въпрос), дори всички да гласуваме за тях, ще има ли полза?

Не и не. Докато участие то ни в политическия живот се свежда до елементарното гласуване по график, няма как да има полза от него. Да се обоснова съвсем накратко с примери. Да допуснем, че утре си седнем на задника, направим си сметката и си изберем лицето Б за президент. Това между другото хич не е лесно, именно защото от нас нищо не зависи. В системата на капитализма властта върху обществото се измерва със собствеността. Съответно хората със собственост използват властта, за да осигурят власт на своя президент. Да виждате място за такива като нас? Но карай, да предположим, че някак си сме си харесали президент и сме си го избрали. Какво мислите зависи от него? Сидеров се е постарал да изложи възможните си средства –

сезиране на конституционния съд, предложения за референдум пред народното събрание, общи приказки по международните срещи... Да виждате тук реална власт? Върху настоящата система е работено стотици години – работи се от хора, които имат нужда да поддържат властта си и следователно системата стабилна. Тя е направена така, че една птичка пролет да не прави. Птичките се купуват, очернят, убиват ако трябва (примери за последното – колкото искаш), но във всеки случай никога не ги оставя да подкарат цялото ято навън от клетката. Добре, да изберем не една, ами 240 птички и да ги пуснем да ни дърпат нагоре. Докъде мислите, че ще я докараме, след като **оня** просто пуснат кепенците на магазините, въртнат крановете, дръпнат шалтера и кажат „няма да ни ядете хляба, щото не ви се кефим на правниците“? Така че трябва да внимаваме като отиваме да гласуваме. Не е ясно кой е по-малкото зло (щото очевидно лесно добро няма, а както се казва е един умен филм, бедните го духат).

Но ако сме хора и ако се уважаваме поне малко, ще пльвем на правото им да гласуваме и ще си седнем на задника да си направим живота такъв, какъвто си заслужава да се живее. Може да си „губим времето“, може да сме „луди глави“, може да не спим по нощите, може ако щете да я докараме готам, че да ни пускат „умни бомби“ върху „празните“ глави, но ще знаем че сме живели на равна нога и по-достойно от онези, които се имат за избрани да ни спускат права и задължения. На равна нога, защото сме имали самоуважението да признаем сами на себе си правото да поне да опитаме. И по-достойно, защото не сме се поставили за център на света и за по-важни от своите братя около себе си.

Не ви казвам да не гласувате. Гласуването е средство, изпразнено от съдържание. Ако успеем да го използваме, толкова по-добре. Но ви казвам да не гледате на него като на изява на собствено мнение. Ходенето веднъж на четири години до най-близкото училище не е изява на мнение, а скотско самозалъгване. Изява на мнение е да си готов във всеки един момент да си дадеш малко зор, за да изразиш мнението си. И колкото по-благородна е позицията, колкото по-важен е проблемът, толкова повече зор да бъдеш готов да хвърлиш. Тогава и мнението ни ще тежи. И няма да се мери с хартиени бюлетини, а в борба юмрук срещу юмрук и воля срещу воля. Няма нужда да леем кръв, но и с пъхане на хартийки не става. Казали са хората: „Ако изборите променяха нещо, щяха да ги забранят“ и „Там, където няма роби, няма и господари“.

Златко Костадинов

Договорът „Малта 1989“

Как бившите комунистически партии спасиха социалната си база и последиците от това

С настъпването на 80-те години на 20-ти век, стратегите от „западния лагер“ притежават вече прилично количество безспорни индикации, че крайната победа в „Студената война“ ще им принадлежи. Американците винаги са били силни в импровизацията. Но когато става дума за събития от свръхстойностно значение, зад Атлантическия океан предпочитат да боравят с предварително сервираните „стратегически панели“. Ето защо на мисловните лаборатории Института Хувър по проблемите на войната, мира и революциите, Института Хъдзън, Института Станфорд, Института за съвременни изследвания, Института Брукингс, Института Аспен, както и на „захранващите“ фондации Харитидж корпорейшън, РАНД корпорейшън, Атлантическия съвет и Трестранската комисия, се възлага дългосрочно да се погрижат за стратегическа схема от варианти за действие в случай на форсирано разпадане на СССР и сателитната му система.

Изброените по горе институции излъчват солиден контингент от професионални политолози и аналитици, както и изследователи с по-широк профил – социолози, философи, историци и футуролози. Целият този гремий в серия съвместни заседания очертава общата рамка на вариантната схема. **Спират се на три идеологически ориентации: консерватизъм, либерализъм и десен радикализъм.** Отиграват на теория „идеологическа дифузия“ между трите направления – начинание, което не се удава. Единствения фундаментален извод от началния етап е: „Крайната цел е гибелта на комунизма единствено в рамките на безконфликтното развитие на цивилизацията“. В по-късен етап окончателно са определени конкретните стратегии за постигане на целта: сдържане, изтласкване, либерализиране или размиране на съветската система. Сега вече се очертава възможност за запълване на рамката с конкретно съдържание, т.е. формиране на вариантите. Окончателни контури придобиват следните групи сценарии:

1-ва група – „Силов глобализъм“: генерална промяна в политиката и вътрешното устройство на СССР и сателитите, но без излишен натиск.

2-ра група – „Конфронтация по всички направления“: генерален срив на политическата, икономическата, идеологическата, военната, техническата и всички други области на обществения живот.

3-та група – „Умерено съдържане“: практикуване на спорадични компромиси като изключение от перманентното противопоста-

вяне с цел постигане на разрушителна цикличност „мобилизация-демобилизация“ на Източния блок.

4-та група – „Взаимна адаптация“: чрез форсирана конвергенция във всички сфери на обществения живот да се лиши съветската система от идеологическа непримиримост и насоченост.

5-та група – „Алтернативен мир“: чрез активно влияеща ориентация към трансформиране на света, да се активира в социалистическия лагер ново обществено съзнание, контрабалансиращо и в крайна сметка париращо класовите идеологии сред обществото.

Сформиратите по групи експертни тимове имат следния научен състав:

1-ва група: М. Кампелман, Р. Мак Фарлан, Д. Ръмсфелд, П. Уорнке, Л. Игърбъргър, П. Нитче и др.

2-ра група: Н. Кристъл, У. Ван Клив, Н. Подгорец, Р. Алън, Р. Пайбс и др.

3-та група: Х. Кисинджър, Р. Осгуд, Р. Зоненфелд, М. Каплан, В. Билър, Р. Тъкър, Е. Лутак и др.

4-та група: С. Розенфелд, Б. Блекман, Р. Уайт, Дж. Ная, Л. Колдуел, С. Хофман, М. Найт, Дж. Кенън, Р. Барнет и др.

5-та група: А. Тофлър, И. Пригожин, Дж. Рифкин, У. Хардман и др.

Разработките са завършени в срок, но темповете и спецификацията в крайната фаза на загиването на номенклатурния социализъм налагат в избистрен оперативен вид хибрид между 1-ва и 2-ра групи разработки, предвиждайки победен финал с два аспекта:

• САЩ печелят надпреварата във въоръжаването вследствие икономическата слабост на СССР, отсъствието на авангардни технологии и ефективно ниво на образователна система. Така в света остава само една свръхдържава, осигуряваща в режим на мо-

нолог световния мир. Вследствие отсъстващ граждански контрол над военните програми (без последните да са приложени на практика), Съветската империя ще се дезинтегрира и ще изпадне в икономически хаос.

• Пълният упадък и загиване на СССР протичат обезателно в обстановката на мир, обезпечен от об-

щественно-производителното и военно-техническо превъзходство на САЩ. Калкулирана е и евентуална реакция от страна на съветския елит и лоялната му обществена среда по отношение на очертаващата се обща съдба. Предвиждат се половин дузина възможности за развитие на обстановката, вследствие приложения натиск в духа на комбинираната (1+2) група сценарии:

1. Запазване на статуквото (Независимо от икономическите трудности, радикални изменения в системата липсват. Консерваторите в рамките на управляващия елит парират надеждно опитите за реформа отгоре.)

2. Преминаване към пазарен социализъм (Въпреки ожесточената съпротива на номенклатурата, масите чрез нова модификация на НЕП индикират стремеж към икономическа независимост. Социализмът от съветски тип престава да съществува.)

3. Военен преврат (Единствената социална група, в чиито възможности е смъкването на режима, независимо от партийния контрол, осъществява преврат. Армията сплотява страната, избавя я от икономическата стагнация, което е обаче и край на марксизма-ленинизма.)

4. Вземане връх от страна на центробежните сили и националните движения (Провалът на съветския модел води до преместване на властта в рамките на републиките. Разгърналият се

сепаратизъм води най-сериозни последици от всякакъв вид за оцеляването на СССР.)

5. Външнополитическа експанзия (Взаимноизключващите се елементи от комбинацията: вътрешни безредици и акумулирана военна мощ водят до ескалация на външнополитическата и военна агресивност. Тук оба-

те елитарни кръгове, които именно посредством кастовото разпределение на социалния продукт са някак вече близо до западните норми на сносно съществуване. *Изчезналите в пламъците на евентуалната ядрена вакханалия милиони лоялни партии на практика биха изгубили само немотията си* (курсив на редактора).

Единственото в случая голямо „неудобство за световния мир“ е старателно скриването от обществено-информационната сфера факт, че социално-менклатурата винаги е създавала националната и интернационалната си вина и произтичащата от нея отговорност пред историята. Но също така винаги се е помнела и строфата от втория куплет на „Интернационала“, аранжировка Д. Христов: **„Крадецът плячката не връща, ни властелинът своята власт...“** С други думи, извиканият на живот от върховните нужди на класата си политически екип около Михаил Горбачов, се изправи в средата на 80-те години пред маршрут по ръба на бръснача – да избегне нюрнбергската съдба на хитлеристката върхушка от 1946 г., и да съхрани за бъдните номенклатурната икономическа мощ, генерирана в свръхконцентрирания капитал посредством симбиозата партия/държава.

Аварийните им усилия по намиране на генерален изход от ситуацията не притежават американската системност на разработките и разширената им основа откъм контингент.

Кръгът за взимане на събоносни решения излиза от рамките на Политбюро на КПСС и се свида в състав: М. Горбачов, Ал. Яковлев, Ст. Шаталин, Е. Шеварнадзе, Ев. Примаков, В. Болдин, Юр. Осипян, Ев. Велихов, Ар. Масленников, В. Медведев, В. Черняев и още много малко други лица.

Съвсем разбираемо, в започващите сондажи съветската страна поема инициативата. В повечето случаи тя предлага, а американците редакционно коригират, като при това упорито се спори и търси (разбира се), небалансиран, но същевременно неунижаваш, запазващ широки възможности за маневра компромис. Стиковането става периодично и на най-високо ниво (срещите на американските и съветските държавни глави в Рейкявик и Женева).

Така се стига до окончателната редакция на Малтийските протоколи, които са уникални и по рег показатели свършени. В историята на дипломатията не съществуват документи, заслужаващи толкова задълбочен и многостранен анализ, но най-важното за читателя е следното: при техническото оформление, редакцията се отклонява видимо от

Договорът „Малта 1989“

» » продължава от страница 6
дипломатическия стандарт за договорна документация. Преамбюлт и работната част на договора се състоят от четири листа с дължина 32 см и съдържащи 39 абзаца.

Но епохалната семантика на събитието „Малта 89“ е в инкорпорирането с несравнима виртуозност дух на диктат, козиран в контекста понякога до трето дълбочинно ниво, докато формалната повърхност се осигурява от лишени от каквато и да било императивност и ултимативност договорености.

Така например, ключовата фраза на договора се съдържа в абзац 5-и, където „В името на оцеляването на цивилизацията, двете страни взимат се задължават да превърнат обществата в двете държавни обединения, в общества с пазарна икономика, основаваща се върху частната собственост, управлявани от свободно избран парламент и независимо правосъдие“. В духа на същия абзац САЩ всъщност се задължават да си останат САЩ. Нищо друго. Докато СССР повече от ясно ще трябва да пристъпи към цялостен драматичен демонтаж на държавността си. Хаосът е неизбежен и точно цената по преодоляването му е косвената контрибуция, която загубилите Студената война ще трябва да платят.

Кой, на кого, какво налага, в случая вече е извън съмнение. Касае се за формулата на Тимъти Гартън Еш. А че документите се подписват на борда на пътническия кораб „Максим Горки“ е слабо утешение за съветската страна.

Кога и как волята на победителите в Студената война е сведена на сателитната соцноменклатура? Още на следващия ден (5 декември 1989 г.), когато в Москва се провежда предварително насрочена среща на държавите участнички във Варшавския договор, в която Румъния не взема участие. Единственият оцелял архаичен „кондуктор“ ще го разстрелят 20 дни по-късно и шанс чрез информация не трябва да му се дава. Или в дълбочина всичко е сведено детайлно през следващите два дни, когато срещата прераства в двустранни разговори на Горби с всяка делегация поотделно. Така на 7 декември вечерта всеки участник в срещата е отпътувал за дома с полагаемата му се информационна порция.

Какво депресиращо и какво утешително съзират номенклатурните аналитици в решенията от „Малта 89“?

Свършено е с монопола върху властта на партиите-държави от болшевишки тип. Създадената революционна ситуация прави невъзможно по-нататъшното обслужване на експлоататорската схема на номенклатурата

в цялата ѝ гигантска релационна съвкупност от обществени постове и функции. А понеже се касае за симбиоза партия/държава, то и държавността в случая е обречена. По теорията на доминото следват спада на производството, загуба на външните пазари, криза на правната система и пр., с окончателно оформяне на общия и тотален хаос, на който фон появата на мародерските мафиозни образувания е неминуема.

Генералният въпрос относно обществено-историческата мимикрия на номенклатурата се очертава така: ще бъде ли възможно върху маневрения периметър в Малтийския договор управляващата класа от загиващото общество на монолитна стабилност да премине безнаказано в общество с гъвкава обратна връзка, която на свой ред позволява гъвкава адаптация?

С нарастващо скрито задоволство в текста на договора, „аварийните“ аналитични звена откриват надежни спасителни изходи.

Първо: никои абзац не предвижда прилагането на наказателната „нюрнберска“ формула на Международния военен трибунал от 08.08.1945 г. срещу военпрестъпници, както и държавни или партийни функционери, доктриниращи съзнателно и системно човеконенавистна идеология.

Второ: в името на „унифицирането на двете обществено-икономически системи“ никъде не се борава с категорията „социален преврат“, който е главен способ на Социалната революция. Такава, впрочем, не е предвидена и в никоя от предварително разработваните групи сценарии. Не е посочена никаква формула за преразпределение на нагребения и съсредоточен от номенклатурата социален продукт. Разисква се косвено и бегло социализацията. Няма нито дума за ресоциализация.

Трето: под общите мъгляви софизми от документа „минават метър“ проблемите по правния характер на износа на капитали, съдбата на националните банкови системи, валидността на договорните отношения от бившия Варшавски договор, регулирането на националните дългове, порядъкът на приватизацията и пр.

Още тук да си зададем един от кардиналните въпроси: **Съзнателно ли остави Западът спасителните за номенклатурата люкове отворени? Да. Съвсем съзнателно.**

Не е възможно да си създад всеобхващащ наказателен статут от 1945/1989 г. и да не се сещаш поне за част от него 45 години по-късно. Сансовете от „Малта 89“ са си чиста проба класова солидарност. Тя има своите корени и в англо-саксонския начин на мислене след постигнатата победа: „Трябва ли ми за нещо победеният?“

В случая трябва и то много. Ако янките и съюзниците им от НАТО бяха оставили революциите на Изток на самотек, голяма част от номенклатурчиците щяха да бъдат физически ликвидирани. Но немалка част щяха да забегнат на Запад, където ротират предварително изнесени капитали. Социалната им адаптация на запад от Огър/Нуса нямаше да е лишена от проблеми. Но далеч по-сериозно опасение предизвиква вариантът, че унищожаването на номенклатурата щеше да представява разрушаване на най-горния етаж от социалната схема на победените страни и лишаване за дълъг период от време на олигархията на победителите от комуникационна еквивалентна (на същото ниво) възможност за контакт с някакъв тип постсоциалистическа олигархия в бившия „източен лагер“. Такова едно развитие щеше много да забави икономическото усвояване на Русия и сателитите ѝ от Запада и изнасянето на границите му на влияние до река Амур. Защото Четвъртата световна война ще е между атлантическата (САЩ+Западна Европа) и азиатската (Япония+Китай) начин на производство. Ето защо добродетелният американски девиз „Времето е пари“ решително е заменен с „Времето е поредната глобална победа“.

„Друзарите“ не чакат специална покана и навсякъде се вторуват по един и същи начин към нарочно откритата спасителна задна врата. Те бяха поставили крак на прага още по времето на Юри Андропов, когато същият беше постановил широкомащабна яacobинска офанзива срещу „изменилите на класата си бюрократични паразити“. Оттогава датира форсираното изнасяне на капитали зад граница от сателитната соцноменклатура и трупането им в „ротативно гено“ от емисари с висок партиен ранг и доверие. Първенец в социалистическото съревнование относно начинанието е държавният секретар по външната търговия на ГДР Александър Шалк-Голотковски, който след задържането му (06.12.1989 г.) признава „диапазон на дейност“ в размер на 22 милиарда западни марки. Интересен е фактът, че на тази източно-германска особа двама от шофьорите (баща и син) са българи.

На второ място се затвърждава българският мандат в състав Огнян Дойнов – Стоян Марков с резервен състезател Белчо Белчев и старши-треньор Андрей Луканов. Следват поляците и т.н. За Русия темата е специална.

След 1989 г. на обществеността се лансират като пробни сонди срещу евентуална реакция парвенюта с „външен“ и „вътрешен“ капитален генезис. За „вътрешните“ в България е пример Валентин Моллов, а за „външ-

ните“ Илия Павлов, докато в чужбина знаменателен е случаят с пан Тимински. Новоизпеченият полски милиардер се завръща от Перу и взема участие в президентските избори, на които се класира втори, измествайки доказан демократ Тадеуш Мазовецки. Статистиката открито доказва, че за „перуанец“ са гласували 83% от бившите комунисти.

Непосредствено след 1989 г., закъпява довършителна дейност по натрупването на икономическата мощ на номенклатурата.

Офейкват партийните каси съвместно с обслужващия персонал. Трескаво се създават с народни пари всевъзможни фирми, предприятия, фондации, холдинги и пр. Отварят се и се запълват лични банкови сметки. Прехвърля се недвижимо имущество и преди всичко юнашки се приватизира на черно.

Масово се пращат по дяволите официална власт и лични убеждения. Ето така, по цялата територия на бившия соцлагер (с изключение на Чехия и Албания) финансовите и стопански капитали на свалената политически класа изковаха хладнокръвно на фона на хаоса социалната база на посткомунистическите партии – цялата онази съвкупност от лични и колективни възможности за просперитет, битова обезпеченост, платено пасивно работно време за работа върху себе си, създаване на връзки, пътуване в чужбина, обмен на форми и идеи и т. н.

Западният осигурителен кофраж и в този случай е от най-надеждно естество и решаващо значение. Напук на всички тържествени клетви за прозрачност на промяната, неусетно как, като главен диспечер по икономическото култивиране на новоприобцените към пазарната икономика бивши соцстрана, се появи Международният валутен фонд (МВФ). Ако някога болшевишката пропаганда е била напълно точна, то това е при категоризирането на посочената организация като „международен финансов жандарм“. Измежду 148-те нейни клиенти мъчно може да се намери страна дължаща издигането си на хитреците с „бели якички“. Тогава се налагаат два „рентгенови“ въпроса. Защо при прехода нито един икономически екип от Източна Европа не се обърна за структурна помощ към „чикагската четворка“ на лауерата на Нобелова премия Милтън Фридман или към далекоизточни финансиста? Защо от Берлин до Владивосток никои не стартира разгромяващото социалната база на номенклатурата оръжие наречено парична реформа? Отговорът е: **Защото „Малта 89“ разрешава смяна на властта, но не и на собствеността. Западът желае реформи, а не социални революции.**

Последното налага икономическата мощ на господстващата класа при победите да се запази. МВФ в качеството си на комендант в пленническия лагер на загубилите Студената война не допуска методи по искане на социална сметка от виновниците за националните катастрофи от страна на абониранияте за поредната измама трудови хора.

Заг Атлантика се грижат и за охраната на замисъла. Още през август 1991 г. на обучение в САЩ са изпратени 18 офицери от нашето МВР. Триа от групата разработват профили – как да се овладее положението при излизане на на улицата на тълпи от гладни и бедни; ликвидирани на масови безредици; как да се действа при масови стачки.

По-голямата част от епизода на по-горе изложеното в сегашно историческо време е вече излишна.

Идва моментът на комплексната констатация.

Демократичните сили в Източна Европа не се оказаха дорасли за историческата си роля след краха на номенклатурния социализъм през 1989 г. Поради концептуална бедност, малодушие, криминализирано социално съзнание, агентурна инфилтрация и предателството на атлантическите фактори, антиболшевишките сили не успяха да разгромят социалната база на противниците си с доказана национална вина. Не бе атакувана небивалата концентрация на капитал, почиваща върху симбиозата партия/държава. А от историята знаем, че крупният капитал в комбинация с електоралната воля на всички онези опасяващи се от възмездие доказа за десетилетия своята непобедимост във ФРГ, Италия, Япония и др. (В Германия 83% от оцелелите есесовци гласуват твърдо за християн-демократите, за които стоят и концертите). Така ще е в исторически модифициран вариант и в Източна Европа.

Нещо по-страшно: **с неспособността си да преградят пътя на старата номенклатура в похода ѝ към ролята на национална олигархия, постсоциалистическите народи повтарят трагичния паралел с Латинска Америка след загиването на Испания като колониална империя.** Там местната колониална администрация се утвърди след националните революции като компрадорска едра буржоазия. Индианците от Гранд Чако замениха политическото национално робство със социално потисничество. Този ход на развитие предопредели ролята на Латинска Америка като „заген двор“. **Източна Европа ще бъде пък шахматна да смет.**

Навлизаме в поредната фаза на дистанционно управление на народите: Виенски конгрес от 1815 г. – ООН – Тегеран – Ялта – Малта... •

Стоян Трендафилов, историк

Философията на Пиер Жозеф Прудон

„Общността е неравенство...
Общността е потисничество и робство. Човек охотно се подчинява на закона на дълга, охотно служи на своето отечество, охотно помага на приятели, но той иска да прави това, което му харесва, когато и доколкото на самия него му се иска.“

Прудон

3. Философски схващания в „Що е собственост“

Диалектическият подход намира израз във философския натурализъм на Прудон – третирането на човека и човешкото общество в единство с природата, като, вследствие на прилагането на историческия подход (в качеството на момент на по-цялостния диалектически подход), близо две десетилетия преди „Произход на видовете“ на Дарвин той говори за произход на човека от животните. При това Прудон подчертава общността на редица форми на психиката и поведението при човека и животните, изказва интересни съждения за три степени на общителност между индивидите в посока на отграничаване на човешкото общество от животинските общества, търси корените на нравствеността в животинския свят.

Друг съществен израз на диалектическия подход в „Що е собственост?“ е третирането на различните страни на социалното – икономика, политика, право, нравственост, в тяхната вътрешна взаимовръзка, намираща израз в сложната, съдържаща противоположни насоки, взаимовръзка между социалните категории – собственост, свобода, равенство, справедливост.

Може да се каже, че двете най-висши ценности за Прудон са свободата и справедливостта.

За него свободата е първото условие на човешкото

състояние; тя е „conditio sine qua pop“ (условие, без което не може = задължително условие); тя е абсолютно право, защото е свойствена на човека тъй както непроницаемостта е свойствена на материята; тя е ненарушима за индивида в смисъл, че той не може да я отчужди от себе си, нито като я продаде, нито по какъвто и да е друг начин. Свободният човек – това е човек, който има възможност да се ползва от своя разум и от своите способности, който не е заслепен от страстта и не се намира под натиска на страха или под влияние на лъжливи възгледи.

Справедливостта се определя като признание от даден индивид във всеки друг индивид на личност, която е равна на неговата. Общество, справедливост, равенство – това са равнозначни понятия: идеята за справедливостта е идентична с идеята за обществото – членовете на едно общество са длъжни да бъдат справедливи в отношенията си един към друг; същевременно, съгласно древното определение, „Justum aequum est, injustum inaequum“ (справедливостта е равенство, несправедливостта – неравенство); от непосредствено предшествуващите две твърдения логически следва, че идеята за обществото съдържа в себе си идеята за равенство. При това, на всяко живо същество е присъщ обществен инстинкт, но в различна степен за човека и животните: животното е по-приспособено към

самота, човекът повече се нуждае от общество; изолираният човек може да задоволява само незначителна част от потребностите си; цялата сила на човека е в обществото и в разумната комбинация на всички човешки сили. Така разбраната необходимост на човешкия индивид от човешко общество, предвид изтъкнатата по-горе равнозначност на трите понятия, придава на справедливостта, а заедно с това и на равенството, статут на висши ценности, наред със свободата.

Собствеността се третира от Прудон като противостояща и на трите ценности – свобода, справедливост, равенство: собствеността неизбежно поражда деспотизъм, поражда тирания, тя е главната причина за съществуването на привилегии и деспотизъм; собствеността е право да се употребява и да се злоупотребява, т.е. тя е израз на несправедливостта; собствеността е отрицание на равенството, тя е несъвместима с политическото и гражданско равенство; собствеността е антиобществена, тя и обществото са несъвместими – обществото трябва да загине или да унищожи собствеността. Същевременно обаче, пълното ѝ премахване, както е в комунистическите проекти за преустройство на обществото, при което производството и разпределението на продуктите му се организират от колектива, така че колективът, т.е. обществото, ще решава за отделния

индивид в какво жилище да живее, какви грехи да облача, с какви дейности да се занимава, как да му е разпределено времето за различни видове дейности и т.н., води до лишаване на индивида от възможността му за личен избор, т.е. от свобода. Комунизмът, т.е. общественият строй, свързан с абсолютното премахване на частната собственост, т.е. с премахването ѝ в каквато и да е нейна форма, заявява Прудон, отрича независимостта на индивида, той е несправедлив и тираничен. „Членовете на общината наистина нямат никаква собственост, но затова пък – подчертава той – самата община е собственик не само на имуществото, но също и на хората, както и на тяхната воля. Именно благодарение на този принцип на висшата собственост... животът, талантите и всички способности на човека са собственост на държавата, която, в интерес на общото благо, може произволно да се разпорежда с тях;... благодарение на този принцип, силният е длъжен да изпълнява урока на слабия;... трудолюбивият да изпълнява урока на лентяя, въпреки, че това е несправедливо, умният – урока на идиота, въпреки, че това е неправо. Благодарение на този принцип, накрая, човек е длъжен да се откаже от своето аз, от своята воля, от своя гений и привързаности и смирение да се подчини на интересите на величието и неприкосновеността на общината... Общността е неравенство... Общността е потисничество и робство. Човек охотно се подчинява на закона на дълга, охотно служи на своето отечество, охотно помага на приятели, но той иска да прави това, което му харесва, когато и доколкото на самия него му се иска. Той иска да разполага със своето време, да се подчинява само на необходимостта, да има право да избира приятели, развлечения и реда в работата си; той желае да оказва услуги, подчинявайки се на разума, а не на заповедта, да принася себе си в жертва, ръководен от егоизъм, а не от робска покорност. Общността по своето съществуване е несъвместима със свободното развитие на нашите способности, с нашите най-благородни наклонности и най-скъпи чувства... И така, общността нарушава автономността на съвестта и равенството;... нарушава... свободата на поведението и мисленето...“. Всичко това означава, че частната собственост, поне в някаква подходяща нейна форма, се оказва необходимо условие, гаранция за свободата на индивида, за неговата автономия по отношение на обществото, за осъществяване в последното на справедливостта и равенството.

И така, Прудон установява по същество своеобразно диалектическия противо-

речие в собствеността: тя, сама по себе си, е отрицание на висшите ценности на човешкия индивид и на човешкото общество – свободата, справедливостта и равенството, и, същевременно, нейното абсолютно отрицание, имащо място в комунистическите проекти за устройство на обществото, води до същия резултат, което означава, че в някаква форма собствеността се явява гаранция за реализацията на същите висши ценности: свободата, справедливостта и равенството.

Как да се разреши това диалектически противоречие в отношението на собствеността към фундаментално-значимите ценности: свободата, справедливостта и равенството? – това е големият въпрос на социалната философия на Прудон и на неговата политикономическа теория за социална реформа. Този въпрос го вълнува не само в тази книга, но и в последващите му социални изследвания и политическа дейност. Решението, което той предлага в „Що е собственост?“ е: „Индивидуалното владение е необходимо условие за обществения живот;... унищожете собствеността и запазете владението“. По същество Прудон предлага хегелианска формула на синтез на общността и собствеността, който той нарича нарича: **свобода**.

Ще завършим разглеждането на социалната философия в книгата „Що е собственост?“ с две метатвърдения на нейния автор, в които е налице един твърде наивен социален идеализъм – че е достатъчно даден философ да достигне до познанието на една истина за обществото, да я изложи в едно съчение и хората да го прочетат, и в резултат, това неизбежно и от само себе си ще доведе до преустройството на социалната действителност, който идеализъм мотивира едно удивително дръзко манифестиране на самочувствие за постигнат колосален успех:

„Справедливостта и законността... за тях е достатъчно да бъдат познати, за да станат задължителни, а за да ги познаем е нужна само способността да се размишлява и изучава“. „Аз изпъних задачата, която бях поставил пред себе си: собствеността е победена, тя никога няма да се оправи от моите удари. Навсякъде, където и да проникне тази книга, ще проникне също и зародишът на смъртта на собствеността; навсякъде, където тя се появи, привилегиите и робството рано или късно ще загинат, деспотизмът ще отстъпи място на царството на разума.“ •

Ст.н.с. / ст. д.ф.н. Борис Чендов (следва)

БЕЛЕЖКИ

¹ Ср. „Що е собственост?“, гл. 5, първа част, раздел „1. За нравственото чувство у човека и животните“.

Новите цени: одират ни кожките!

Влизането на страната ни в Европейския съюз одира кожките на българските граждани. Тъй нареченият предревопейски скок на цените засяга жизнено важни за българина стоки и услуги. Всичко започна от абсолютно безпричинното вдигане на горивата с над 40% от началото на 2005 г. Оттогава насетне правителството на тройната коалиция започна своя социален геноцид срещу българския народ, за да може да се угоди на европейските изисквания.

От 1 ноември 2005 се увеличиха цените на топли енергията (парното поскъпна с около 18-20%) и електроенергията, а сме уж износители. Можем да си представим колко ще ни струва токът, ако АЕЦ „Козлодуй“ бъде закрит и внасяме ток от чужбина! От средата на ноември миналата година се повиши с 50% и цената на маршрутните таксите – съществена част от градския транспорт в София (от 1 лев на 1,50), а от месец юли тази година се повиши и билетът за градски транспорт – от 50 на 70 стотинки. От 1 януари тази година цените на цигарите се повишиха двойно, както и акцизите за твърдия алкохол.

Но ценовият геноцид не спира дотук. Ето какво ни очаква за да станем истински европейци.

Хлябът поскъпва 10% или с около 6-7 стотинки. Правителството се опитва да ни внуши, че увеличението се дължи на слабата и некачествена реколката на зърното тази година. Истината обаче е, че цените трябва да се изравнят с тези в ЕС. Според Федерацията на хлебопроизводителите, увеличението на хляба няма да е само тази година, а ще последват нови увеличения в рамките на същия процент през следващите 2-3 години, когато вече ще сме в еврозона.

Водата скача безумно с до 110% за кубик. Студената вода в цялата страна ще поскъпне през следващите няколко месеца. Държавната комисия за енергийно и водно регулиране ще предложи увеличения от 25 до 110 на сто. Най-високи цени ще се плащат в Разград и Добрич, по 2,10 лв за кубик. Най-ниските цени ще са в София и Перник – около 1,40 лв за кубик.

От 5% до 10% повишаване на пилешкото месо очакваме тази есен. От Асоциацията на птицевъдите в България обясниха, че въпреки отшумялата истерия около птичия грип, „цените тръгнаха отново нагоре и сега почти доближават оптималните. Няма да има резки покачвания, но ще се увеличават плавно“.

Токът се вдига с близо 10% заради отпадането на евтните 75 киловатчаса електрическа енергия от 1 октомври. Искането за вдигането на цените е внесено в Държавната комисия за енергийно и водно регулиране от Електроразпределението. Досега първите 75 киловат часа се максуваха по 9,8 ст, а другите по 17,4 ст. Това ще засегне предимно потребителите на самотните хора и тези, които не могат да си позволят ток (пенсионери и социално слаби граждани).

Дървата за отопление също поскъпват с 20 лв. На някои места в страната те вече достигнаха рекордните 60 лв за кубик. Преди месец кубик дърва струваше не повече от 45 лв. Евтини дърва, по 20-30 лв кубика, се намират само при браконieri. Закупилите такива обаче рискуват да бъдат хванати от служителите на местните горски стопанства и да бъдат сериозно глобени.

Брикетите също се вдигат. В момента цената за тон брикети е 160 лв. Само преди няколко седмици цената им беше с по 15-20 лв поевтина за тон. Ако иска да се отоплява, с екобрикети българският гражданин ще трябва да се плаща 300 лв за тон, което пак е на галавера, имайки предвид, че заместват 8 кубика дърва.

Въглищата също се качват с 20 лв. на тон. Освен дървата и брикетите, сега и въглищата се вдигат с 20 лв за тон. Преди цената им беше 160 лв, а сега е 180. Това обаче далеч не е всичко. **Свинското ни месо е от най-скъпите в Европа.** Цените са изкуствено завишени. Свиневъдци прегриват увеличение от 55% на живото тегло от 1 януари, като цената мейрва ще почнем да усещаме и по джоба си. Около Коледа и Нова година все по-малко български семейства ще имат на трапезата си месо.

Безалкохолните напитки също ще се вдигнат с 20%. Това се очаква след промените в закона, които ще обложат всички стоки с опаковки с екотакси.

Освен стоките от първа необходимост повишение се очаква и във второстепенните такива.

Домашната техника се качва с една пета. Домашната електрическа техника се очаква да поскъпне с 20%. Според новата наредба, приета от правителството, 1 килограм техника се облага допълнително с 1 лев.

Цените на таксите се вдигат отново. Само след по-малко от година цената на таксите се очаква да се повиши отново след влизането ни в ЕС. Предишното повишение беше зара-

ди горивата, а сегашното е заради отпадането на патентния данък за таксиметровите автомобили и заради лизингите, които таксиджиите трябва да заплащат, за да подменят старите коли с нови. След махането на патентното плащане, шофьорите ще плащат много по-висок данък. Така се очаква поскъпване на цените с 30 ст., а от есента на 2007 цените ще скачат тройно, опасяват се таксиджиите.

Правителството още се чуди как да почне да събира такси по пътищата. След като гаде на концесия най-големите ни автомагистрала срещу огромни комисионни и на доверени хора, правителството сега се чуди по какъв начин да одере кожата на българския шофьор. Винетките очевидно не вършат работа и се очаква измислянето на нови такси за каране по магистралите.

За капак на всичко софтуерът се вдига с 40%, за да се изравни с европейския такъв. С облекчение можем да си отгърхнем, че това не ни засяга пряко, защото българинът от край време не плаща за софтуер.

Да живее правителството на Република България!

Да живее Европейският съюз!

Да живеят новите цени! • **falkenbach**

Европейският съюз като СССР

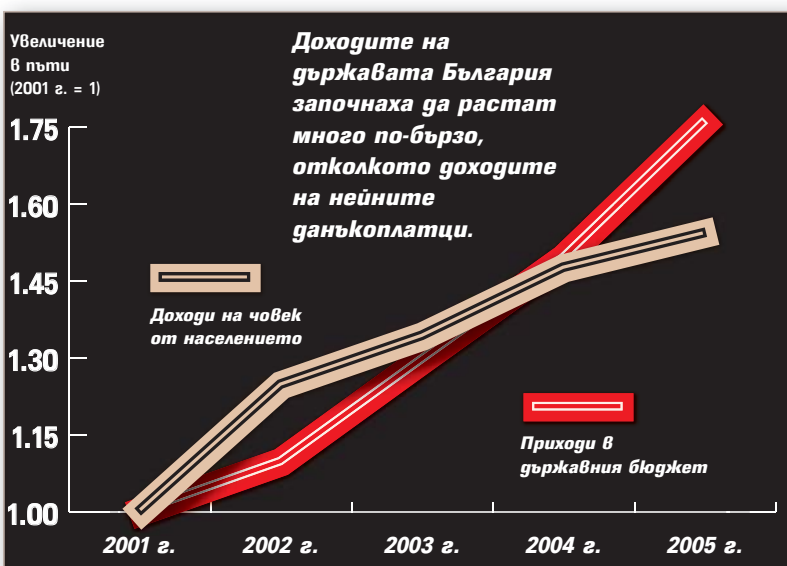
» » » продължава от страница 3

мейството си и войската, докато в индустриална Европа инженерите и работниците създават достатъчно блага, за да осигурят живота на многократно повече „нетрудови“ елементи. Смихът на съществуването на тази нова класа обаче не е в простото облекчаване на труда на все повече хора. Тя принизява стремежите на производителите – хора на умствения и физическия труд – до простото издигане до „средната класа“, вместо да „посягат към небето“ по думите на Маркс. Пагубните резултати от стремежа към „буржоизване“ на работниците са налице още преди Първата световна война и Улянов съвсем правилно разбира, че царуването на болшевиките ще бъде безметежно единствено върху дебелия задник на бюрократата, а не върху широкия гръб на работника. Резултатът е, че бюрократията нараства лавинообразно и постепенно изземва контрола върху всички области на обществото. Успоредно с това работническата класа и земеделците деградират. Това е и целият смисъл на прехвалената модернизация на съветската икономика – да създаде бюрократичния джосек, който задушава стремежите към невъзможното – самото онова нещо, което направи възможна технологичната революция. Затова и със създава-

нето и утвърждаването на бюрократията в СССР като господстваща технологичната революция там приключи и Западът бързо изпревари Изтока след средата на 1960-те. Третата голяма лъжа на болшевиките е техният „интернационализъм“. Интернационализъм означава свободно обединение, докато супранационализъмът включва принуда. Болшевиките бяха доказани супранационалисти от Гражданската война до Будапеща през 1956, Прага през 1968, Афганистан и Чечня.

Следвоенна Европа също има своите болшевики, които умело дегазирани супранационализма и бюрократията зад маската на интернационализъм, миролюбие и „устойчиво развитие“. Така нареченото икономическо обединение на Европа започна още преди и по времето на Втората световна война с принципите на митническите съюзи като този между Белгия и Холандия. Новото в цялата схема е изпълняването на супранационалистите бюрократи с техните благи декрети. В началото на 1950-те, архитектът на Обединена Европа Жан Моне твърди, че смисълът на обединението е Европа да си върне господстващата роля в света, да съперничи реално на Съединените щати и по тази причина трябва да говори в един глас и да контролира ресурсите на всички европейски държави или

поне на тези, решили да играят в играта. Това е една много интересна трактовка на въпроса и много близка до положението на болшевиките през 1917 г. С национализацията на икономиката болшевиките просто отнемат контрола от хората, които го имат преди тях – земевладелци и тук-там индустриалци. Те са една сравнително слаба, но доста хитра и абсолютна безскрупулна група, която вярва – и както се оказва с право – че може да превърне своята хитрост и безскрупулност в сила, тъй като нещо такова изглежда е цялата човешка история. Всъщност, както посочих по-горе, най-младата „класа“ в Европа – тази на координаторите, бюрократите, „новата“ класа – към средата на миналия век вече е достатъчно голяма и се чувства достатъчно хитра, за да стане и силна, тоест да вземе контрола. В Европа обаче, както и в САЩ, по онова време контролът е изцяло в ръцете на капитала. Интересното е, че болшевишките бюрократи печелеха подкрепата на работниците и селяните, като ги плашеха с капитализма и експлоатацията, докато европейските бюрократи спечелиха в началото подкрепата на капитала, като го плашеха с работническите движения. До този момент конфликтът между работниците и капитала на практика води до рязко подобряване

на условията на труд в Европа и САЩ и същевременно (и неизбежно) до индустриална революция, подобрила рязко условията на живот и свободното време – от моменталното удвояване на дневната надница на поточната линия на Хенри Форд до електроуредите, освободили голяма част от времето на работещите жени. Макар и с цената на много кръв и страдания, конфликтите между труда и капитала до този момент вършат много, за да укрепнат и двете страни. Испания през 1936 година беше ясен сигнал, че армията на свободолюбивите расте много по-бързо, отколкото армията на диктаторите и следващата битка, особено след поредната изтощителна световна война, може да бъде наистина последна за последни-

те. Европейците през 1950-те и 1960-те години от Париж до Прага и Будапеща ясно заявиха, че продължават да мразят войните, но не се плашат от битките с властта.

Нашите сметки без кръчмар или коронната грешка

Ние не виждахме новата заплаха. Смятахме, че на барикадата ще бъдат пак старите бойци и не обръщаме внимание на бюрократите, защото е по-лесно да виждаш „врага“ в някой едър банкер, диктатор, или президент, вместо в маса невзрачни и привидно съвсем добрички хорица – досущ като комунистите през 1944. Но за това, за цифрите и графиката – в следващия брой. •

Александър Ванчев (следва)

Борбите за национално освобождение

Продължаваме темата за „Националния въпрос“ стрепти, пореден коментар, допълнение към текстовете на Георги Константинов и Антон Николов. Негов автор е Георги Хаджиев и е писан отново през 1986 г. Повод да продължим темата е въпросът за „националноосвободителните борби“, които се оказва спорен и проблематичен както за анархисткото движение тук, така и за анархистката идея като цяло. Разбира се е важно винаги да се взима под внимание и историческата епоха, в която те се осъществяват.

Няма успешно завършила борба за „национално освобождение“, която да не е довела до образуване на нова национална държава, с присъщите ѝ репресивни институции – армия полиция, съд. Тези нови държави могат да бъдат доста различни една от друга – от фасадна „представителна демокрация“ до откровена диктатура (често подкрепяна от доскорошната държава-колонизатор), но от анархистка гледна точка това е практична, а не принципна разлика. Новосъздадените държави отново повтарят класовите разделения и както историята показва, те често

отново влизат в националистически войни и конфликти, в етнически преследвания и геноцид. Борбите за „национално освобождение“ може да разглеждаме като прогресивни само доколкото те са резултат на народно самоорганизиране и доколкото дават шанс за социална и политическа промяна. Когато те са подчинени на принципа на национализма, който изисква всички човешки същества да имат една и само една националност и тя да бъде техен главен фокус на идентичност и подчинение – те не могат да бъдат носител на онази социална промяна, за която се борят анархистите.

В анархистките групи би трябвало много внимателно да се анализират и коментират тези борби и движения, защото е много лесно да се смесят общочовешкото право на свобода и личен избор и стремежа за национална държава и собствени, „родни“ елити, които да я управляват. Ние трябва да си даваме сметка за целите и методите на всяка една борба за свобода и самоопределение и да се противопоставяме на националистическата пропаганда. •

Автономна Безвластническа група „Анархосъпротива“, 9/2006

Борбите за национално освобождение и деколонизация

След Втората световна война стремежите за освобождение на народите от чуждо господство по всички континенти се засилиха и все повече се сливат с деколонизацията – доминиращо явление в еволюцията на съвременния свят.

Отношението на анархистите към борбите за национално освобождение е преди всичко въпрос на принципи на анархизма, основните от които са Свободата и Солидарността.

Това принципно отношение бе изразено още от Бакунин преди повече от половин век така:

„Всяка нация, малка или голяма, всяка провинция, всяка община, както и всяка личност имат абсолютно и неотменимо право да разполагат със себе си, да се организират вътрешно и да се съюзават с когото искат, на техен РИСК и ОТГОВОРНОСТ. Ако те се организират ЛОШО, РЕАКЦИОННО, ще те гледат последиците си вътрешно и ще имат за врагове всички свободни организации. Ако те се изолират в своята независимост, ще се лишат от всички предимства, от всяка мощ, от всяко покровител-

ство, осигурено чрез солидарността. И не вярвайте, че те ще постигнат свободата си...“

Такова е принципното отношение на анархистите и само такава може да бъде отношението на ИФА (Международната федерация на анархистите), щом се изхожда от „абсолютното и неотменимо право“ на народите за самоопределение.

Но конкретните случаи на рекламиране на това право днес налагат конкретна позиция.

Ползването на такава свобода не е лишено от РИСКОВЕ и неизбежно е придружено от ОТГОВОРНОСТ.

Освен това, трябва да се държи сметка, първо за МОТИВИТЕ, които поражда гадено движение за независимост. Ако те са за РЕАКЦИОННО организиране, по думите на Бакунин, ако пренебрегват солидарността като принцип във взаимните отношения, не може да се гарантира свободата, защото без солидарност и извън солидарността не може да има свобода. Търсенето на независимост по НАЦИОНАЛИСТИЧЕСКИ мотиви например, колкото и да се обяснява от правото на самоопределение, е отрицателно, реакционно явление, защото национализмът е една от най-опасните отрови за

народите и той неизбежно поражда и ще поражда врагове на онези, които по такава мотиви са се обособили в независима общност. ИФА не може да се солидаризира с подобни стремежи.

Второ, политическата независимост, мотивирана от етническа или национална самобитност, се обуславя още, особено в нашата епоха, от една налична икономическа потенциалност и солидарност, наложителна, мимо волята на хората, които търсят само политическа независимост.

Деколонизацията на големи територии, с многобройно население и налични богатства, и големи производствени възможности, паралелно с всички елементи, които определят самобитността на това население, не предизвиква съмнение за осигуряване политическата и стопанска независимост.

Но политическата независимост, например на населението на остров Сардиния, независимост от това мотивира ли се основателно от етническа гледна точка, би била абсурдна и илюзорна в днешна Западна Европа, където се създава пазарна общност и се отива към Европейската федерация.

ИФА, като държи сметка за принципите и идеала

» » продължава на страница 11

„Редът“ и „безредие“ според Кропоткин

Казват, че анархизмът отрича реда, което изхожда от понятието за безредие и хаос.

За какъв ред е думата? За тази ли хармония, за която мечтаем ние, безвластниците? Хармонията, която ще изникне спонтанно от солидарността на интересите, когато всички хора ще се обединят в едно семейство, когато всеки един ще работи за благосъстоянието на всички и всички за благосъстоянието на едного! Тези, които упрекуват анархизма в отричане на реда, говорят не за реда на бъдещето, а за този в съвременното общество. Но да видим какво представлява този прословут ред, към унищожаването на който се стреми безвластието.

Днешният ред или това, което те разбират под думата ред, това са девет десети от човечеството, които работят, за да оставят разкош, наслади и задоволяване на най-ниските страсти на шепата мързеливци.

Ред – това е лишаване на девет десети от човечеството от всичко онова, което е необходимо за хигиеничен живот, за правилно развитие на умствените способности. Да се сведат девет десети до състоянието на товарен добитък, живеещ ден за ден, без дори да помисли някога за насладите, които доставя на човека науката, художественото творчество – ето кое те наричат ред.

Ред – това е бедността, гладът, станали условия на живот... Това е земята, отнета от селяка и превърната в пасбище и в градини за отглеждане на дивеч, от който се хранят богатите. Това са напуснатите необработените поля, вместо да се отстъпят и дадат на ония, които желаят да ги обработват.

Това е жената, която се продава, за да изхрани децата си; това е детето, принудено да бъде затворено във фабриката или да умре от недояждане; това е работникът, доведен до положение на машина. Това е призрактът на въстаналия работник пред прага на богатия, призрактът на въстаналия народ пред прага на управниците.

Ред – това е едно незначително малцинство, възкачilo се на управляващото се кресло, което именно и за това се налага на мнозинството и гресира децата си да заемат по-късно същите функции, та да се задържат същите привилегии с хитрост, разврат, насилие и убийства.

Ред – това е вечната война на човек срещу човека, занаят срещу занаята, класа срещу класа, народ срещу народ. Това е вечният гърмеж на топове, разоряване на села, пожертване на цели поколения по бойни поля, разрушаване в продължение на една година богатствата, натрупани с векове тежък труд.

Ред – това е робство, оковаване на мисълта, унижение на човешката раса, което се крепи на желязо и камшик. Това е внезапна смърт от задушлив газ в мините, бавно умираване на хиляди миньори, разкъсвани и погребвани всяка година от алчността на господарите и преследвани с щикове, когато се осмелят да се оплачат.

Ето, това те наричат ред.

А що е безредие, или поточно това, което те наричат безредие?

Това е пробуждане на народното съзнание, най-ценното в историята на човечеството. Това е възмущение на мисълта в навечерието на революцията, разрушение на заблуди, узаконени от неподвижността на миналите векове; това е разцъфтяване на цял поток от нови мисли и смели открития, разрешаване на много научни проблеми.

Безредие – това е унищожаването на древно робство, на феодалното крепостничество и опит за унищожаване икономическото робство.

Безредие – това са епохите на непрестанни борби на цели поколения за по-добро бъдеще на човечеството, за неговото освобождение от робството.

Това са епохи на пробуждане на народния гений, епоха на свободно народно творчество, исполнски крачки напред, без които човек би останал завинаги в положение

на древен роб, на влечуго, на скот, премазан от бедността.

Безредие – това е разцъфтяване на най-благородни страсти и на най-велики пориви, епопея на възвишена любов на човечеството.

Английският философ Бентам (1616) е казал: „Философът, който се стреми да измени даден закон, не въстава срещу него. А безвластникът постъпва другояче. Той отрича съществуването на закона, като убеждава своите да не го признават и да пречат на изпълнението му“. А ний ще добавим, че безвластникът отрича не само съществуващите закони, но и въстава срещу властта и авторитетите, под каквато и форма и да са.

„Нашите съвременни обичаи не предпазват от обявяването на кралската власт“ – е писал Огюстен Тиери в 1828 г., сега ние трябва да се опасяваме от авторитета на законния ред и на представителното правителство. Всъщност не представителният режим ни е дал и гарантирал свободите, които ние притежаваме вече няколко века. Тези свободи са плод на могъщия поток на народната мисъл, рожба на революциите.

Духът на свобода и въстание е съумял да ги запази мимо постояните посегателства от страна на правителствата и парламентите. Представителното правителство не дава доброволно никакви права на

рогу и не пренебрегва депотизма. „За да предадем своите права на избрано някакво си събрание, то трябва да се състои от ангели“, казва Жан Жак Русо. Пък и у тях ще израснат рога и юпки, щом само се заемат с управлението на „това стадо овци“!

Представителното правителство всякога, подобно на деспота, се стреми да разшири своите права, да се намеси във всички проявления на живота, огрубва човека в своите нокти от неговото детство и го влачи чак до гроба, от закон в закон, без да го изпусне някога изпод своята опека. Чували ли сте някога избраното правителство да се е обявило некомпетентно по някакъв въпрос?

Да подчини на своите закони всички проявления на човешката дейтелност, да вникне в най-малките подробности на живота на своите поданици – ето целта на държавата и правителството.

Казват ни, че държавата имала за цел да защити слабия от силния, бедния срещу богатия, трудещите се класи срещу класата на привелигированите. Ние знаем как правителството изпълнява тая си мисия: тя трябва да се разбира в обратен смисъл. Верни на своя произход, правителствата, въобще, се явяват като покровители на привелигированите против угнетените. •

Делчо Василев

Размисли без страсти. II част

ДОСИЕ НА ТРАМВАЙ № 22 - 4 2 3 2 - 0 5 . 0 9 . 2 0 0 6 - 2 3 : 2 5

София, 05.09.2006 г. около 23:25 часа, спирката на трамвай №22 от театър „София“ за автогара „Изток“. Пардон, „за депо „Искър““. На въпроса „Защо е за депо“ на гражданин с редовна карта за всички линии на градския транспорт (37 лв.) му беше показан графикът, в който по време пише в колко часа къде трябва да бъде въпросният трамвай №22 с номер 4232. Какво последва ли? Ами вие много добре знаете, все пак не веднъж сте били свидетели, потърпевши и дори съучастници на и в такива ситуации. Съучастници с действието или по-точно казано с бездействието си, защото сме свикнали в такива ситуации да замълчим, освен ако (а дори и тогава) не ни засягат пряко. След кратка дискусия с ватманката, всеки по своя път ПЕША, кой с билет, кой с карта, кой „ГРАТИС“. Трима мъже и две жени около полунощ от гара „Подуене“, погоста, по бул. „Ботевградско шосе“. Кой в кв. „Суха река“, кой в кв. „Христо Ботев“, кой във „Васил Левски“... Ами ако ние тримата не бяхме нормални и ги бяхме гръпнали в тъмнината под моста и после... на последната страница на в-к „Нощен труг“. Ами ако бяха сами, едната около 45-те, другата момиче на

19 години, сами по това време... може би пак там... заедно... на последната страница, в криминалните хроники. Кой е виновен за това? Ватманката се оправда с определеното по графика „време“. А не трябваше ли, въпреки че (или понеже закъсня) с 5-10 минути да си довърши смяната и след това да си ходи в депо? Или може би и там ги пускат до определено време? А дали тя ако има деца не се притеснява за тях, знаейки че има и други такива като нея, които с безотговорното си отношение могат да причинят невъобразими страдания някому. А дали е така?... Ами тя по-възрастната жена каза, че разчита на този последен транспорт, за да се прибира от работа и че доста често ѝ се случва гореспоменатата случка. Представяте ли си. Някой „моралист“ ще каже „оная, малката, какво е правила толкова късно там?“ Ами прибираща се е в къщи, какво катало е с последния транспорт – него би трябвало да го има все пак, нали? А не само да качват цените на билетите, а качеството да си остава същото, че и по-лошо!!! Един друг въпрос: Нещо, на което ставаме свидетели, потърпевши и съучастници

почти всяка сутрин, когато отиваме на работа или училище или на пазар – хайки контролбори с или без полиция и съответната кола на СКГТ или „Контрол по транспорта“ спират превозното средство (автобус или тролейбус, трамваите са изключения или поне аз не знам за подобни случаи) и започват едни проверки, едни караници. На въпроса ми „Защо заради вас трябва да закъсняваме за работа, да отнасяме мъмрения, наказания, парични глоби, недоволството на колегите си и т.н.“ отговорът беше нещо подобно на това: „Ами ето тази госпожа не иска да си плати глобата или да слезе, на нея се сърдете!“ „Да бе, а ние кълвем на корички и на царевича“ (сиреч шаранчета). И сега какво? Гратисчиите ми били виновни. Ама ако може да се заяждате с хората, които се бхтят по цял ден, едвам-едвам свързват двата края и да ни накарате (и ние като тях) да ги мразим и да изпадне в същото положение, когато го закъсаме за пари за билети и се качим в градския транспорт, отивайки да изкараме насъщия – е няма да стане тая – „Наемете половината бедняци да избият другата половина“, а?

Ами ако на всеки две спирки има хайки, какво? Ами то аз ще отида на работа в 9:00 часа, а до тогава вече ще си имам достоен заместник (за тия уау - 350 лв., уау). И т.н. и т.н. Да, ама както една контролборка на около 60 години ми каза – „Един мъж винаги трябва да има пари за билет!“ Дори да няма за друго, бих добавил аз. Ама как може с тия примерно 250-350 лв., сметки, храна и т.н. да не можеш да отделиш ти 30 лева за билети, аааа? И каква стана тя? Цените се вдигат – визирам по-специално за транспорт – градски, междуградски, ЖП, а качеството на услугите си остава на едно ниво. А защо трябваше хората онази вечер в трамвая да надигнат гласове едва след като се качихме дваме младежи, къде остана достойното иначе поведение на у(ж)важавачи себе си граждани и хора? Ами остана в кръчмите – „Пием, пием буئي песни и се зъбим на тирана!“, а после тихо и мирно на работа в претърканите, смърдящи и непроветриващи се кочини на „общинската“ фирма с гордото име Столична компания за градски транспорт. Ама не трябва ли да се направят нещо по въпроса? Трябва. Като не ни харесва, или да не

се возим, или понеже все пак (и все още) плащаме някакви си там данъци, да се возим, но гратис, все пак това е един начин на протест. Да им покажем, НО ВСИЧКИ ЗАЕДНО, че не ни е страх от тях. И че не ние, а те, управляващите, трябва да се съобразяват с нас и нашите искания, иначе да си ходят, щото ние можем и без тях, но те без нас няма как – няма кой да им бутат рушветчетата, за да си пекаат г****е на Ривиерата. Ама хайде стига вече спажме, а да излезем да ги смажем веднъж за винаги! •

mars_3

Евротранспорт: 20 лева глоба, ако нямаш билет

Глобата за градския транспорт скача два пъти от 10 на 20 лева. Депутатите твърдят, че санкциите ни трябвало да се приближат до тези на ЕС.

Цената на един билет е 70 стотинки. Един човек със средна заплата на дневна смяна ползва поне две превозни средства и излиза, че за да стигнеш и да се върнеш от работа, трябва да работиш 80 минути само за транспорта, за който плащаш и данъци!

Не жертвайте, а БОЙКОТИРАЙТЕ! •

Борбите за национално освобождение

» » продължава от страница 10 си, не може да пренебрегва действителността и не може да се солидаризира с подобни движения, които се позовават само на правото на самоопределение.

По същия начин ИФА определя конкретното си отношение към всички конкретни случаи на борба за национално освобождение, без при това да им отрича правото на самоопределение, при изтъкнати условия за ОТГОВОРНОСТ и наложителна СОЛИДАРНОСТ.

Не към национализъм, а към интернационализъм трябва да водят движенията за освобождение от чуждо владичество. Всъщност, днес борбите, които водят народите под чуждо господство, са толкова за политическо, колкото и за икономическо и социално освобождение и се сливат с деколонизацията.

Империализъм и политика на блоковете

Империализмът е органически свързан със съществуването на държавите и той се проявява не само от двата всеизвестни империалистически блока, основаващи се на Атлантическия пакт от една страна и на Варшавския договор от друга. Налице са тенденции за изграждане на други блокове от държави, които поддържат техния империали-

зъм, който в днешната епоха се проявява чрез борбата за икономическо проникване и господство: в Африка и Средния Изток – арабско-мюсюлманското съюзяване, в Азия – Япония и болшевишки Китай, в Европа – пазарната Общност.

ИФА няма предпочитания към никакъв милитаристически блок и поддържа позиция на пълно отрицание на империализма на всякакви блокове от държави.

Милитаризацията на света

По исторически произход и развитие, държавата има своите корени и подхранване във войните. Тя поддържа съществуването си чрез постоянно засилване на милитаризма, който чрез военните бюджети и чрез производството и търговията с оръжие играе икономическа роля в света на капитализма (частен или държавен). По тази причина човечеството отива към пълна милитаризация. Всякакви мерки за ограничаването ѝ са напълно илюзорни. Само коренното социално преустройство с унищожаване на държавата и капитализма ще премахне милитаризацията. •

Георги Хаджиев
Публикувано в „Бюлетин на заграничния съюз на българските анархокомунисти“
Брой 1-ви, година първа
месец юли, 1986 г.

Коментар към материала за борбите

В увода на продължението на темата за националния въпрос присъстват твърдения и изводи, чиято обосновка или липсва, или буди съмнение. Има заобикаляне на съществени моменти и избягване на детайлно навлизане в същността на разглеждания проблем. Материалът предизвиква емоционално възприемане на тезата, която предлагатите статията защитават.

Ще разгледам няколко момента.

„Няма успешно завършила борба за „национално освобождение“, която да не е довела до образуване на нова национална държава, с присъщите и репресивни институции...“

Причината за образуването на нова държава не е в националния характер на освободителната борба, а в начина на организиране на обществото след нейния завършек, както и в целите на силите, които оглавяват борбата.

„Тези нови държави могат да бъдат доста различни една от друга – от фасадна „представителна демокрация“ до откровена диктатура...“

Фасадната демокрация или диктатурата може да бъде завършек и на една социална борба – не е задължително тя да бъде национално-освободителна.

„Борбите за „национално освобождение“ може да раз-

глеждаме като прогресивни само доколкото те са резултат на народно самоорганизиране и доколкото дават шанс за социална и политическа промяна.“

Борбите за национално освобождение са прогресивни не само заради самоорганизирането, което би помогнало за социално освобождение. Националната държава потиска другоезичните народи, населяващи нейната територия социално, културно, религиозно и езиково. Следователно отделянето на определен етнос от властта на тази държава е прогресивно.

„Ние трябва да си даваме сметка за целите и методите на всяка една борба за свобода и самоопределение и да се противопоставяме на националистическата пропаганда.“

Това е вярно, но когато националната независимост е факт. Всяка национална държава потиска другоезичните етноси на основата на език, религия, културни различия, социално положение. Така наречената „националистическа пропаганда“ в условията на етническо потисничество не само е допустима, но и необходима за социалното осъзнаване на поставените в неравноправно положение народи и извоюването на отнетите им свободи. •

Орлин

Възпоменателна среща

На 10.09.2006 г. в гробищния парк на Твърдица се състоя възпоменателна среща „30 години без Димо Димитров Канев от село Българене, Ст. Загорско“.

На срещата присъстваха близки, приятели и местни хора от града. След изказванията и спомените за Димо беше раздаден „Възпоменателен лист“, отпечатан в Карлово. Допуските, с които беше попълнен вестникът от 4 страници, бяха от различни краища на страната, от приятели, които са преживели с него концлагерите Богданов дол и Беле-не. Накрая всичко завърши с обща трапеза в едно скромно заведение в града. На раздяла си обещахме да не забравим хората, пожертвали живота си в името на анархизма. •

Хр. Велинов, Карлово

Тъжно известие

Съобщаваме на всички приятели и познати за смъртта на Калчо Стоянов от село Търничене, Казанлъшко, роден 1927 г., починал на 2 септември 2006 г.

Той беше един предан на движението приятел, прекарал много години по концлагери и затвори, без да се огъне от болшевишката тиранция. За такива хора, посветили живота си на каузата на свободата, поетът каза: „Той не умира!“ •

Поклон от приятелите му

Скръбна Вест

На 10 август 2006 г. в болницата Тоно - Париж умира емигрантът анархист Димо Димов. След дълго мъчително боледуване още един борец за човешка правда и свобода, революционер-анархист се отбрулва от общото емигрантско анархистическо гърво. То е вече оголяло. Клоните му са изпочупени от дългото време на несносния емигрантски живот.

Кой е Димо Димов? Роден във село Виден на 2 км от Павел Баня и 15 км от Казанлък. От малък остава сирак. Баща му умира като зидар при строителна катастрофа. Основно училище завършва в родното си село Виден. Прогимназиална диплома има от Павел Баня. В град Казанлък работи във фабрика за тухли. Още юноша той е прегърнал човеколюбивите анархистически идеи. Поради това е обявен за политически враг от диктатурата на большевистката партия. Но той не прекланя глава. На 16 декември 1948 г. БКП прави организиран погром над анархистическото движение.

Повече от 700 анархисти: работници, учители, писатели, студенти, ученици са изпратени по лагери и затвори. Димо Димов не се примирява, не се подчинява, той е неlegalен. Свързва се с известния анархист, учи-

теля Иван Рачев. Двамата, придружени от анархист-студент Желязко Русев, по ръководството на Иван Мутев при Трекляно преминават границата и се озовават в Титова Югославия на 13 февруари 1949 г.

Димо с неговите идеи, презираци и проклоници всякаква власт, господар, вожд е затворен от Титовата милиция в Нишкия затвор. Властта решава да ги прати в трудов лагер в Бечей.

Българските анархисти организират стачка. Тя продължава две седмици. На втората седмица милицията прекрътява стачката и арестува българските анархисти. Димо Димов с белезници на ръце, заедно с младежа анархист Димитър Вуковски от с. Вуково, Дупнишко, са подкарани за затвора. Димо Димов успява да избяга. Неlegalно пристига в Белград. От там се скрива под един вагон на влак, който пренася стоки за Триест, Италия. Така се озовава в Триест. Американската полиция, която е заволявала града, го залавя. Димо Димов е завден от нея в международния лагер, организиран от американците. В него са всички политически емигранти от източноевропейските страни: поляци, чехи, унгарци, румънци и значителен брой български анархи-

сти. Лагерът е разположен на връх Опичина, от който се вижда Триест. Димо незабавно се присъединява своите съидейници. Те успяват да се свържат с италианските анархисти в Триест. Решението е да избягат от лагера и да отидат при парижката група български анархисти, които имат своя организация и подържат неlegalни връзки със свои съидейници в България. С превеждането се заема известният италиански анархист от Триест Томазини.

Димо Димов преминава с група съидейници границата на американската зона и пристига във Венеция. По море Томазини предава Димо Димов на френските анархисти. Те от Ница го превеждат в Париж. Той веднага влиза в Съюза на българските безвластници в чужбина. Изкарва прехраната си с непоносима работа в пеци за претопяване на желязо. Приятелите му го виждат с ръце подути, обгорели и лице червено като пещите. От тая тежка работа Димо се разболява. Умира на 85-тия си рожден ден. Такъв е пътят на анархиста Димо Димов - нека неговият живот да се следва от младите - това ще бъде искрено уважение към починалия другар. •

*Христо Шумуджиев
и Тр. Марулевски*

АНАРХО радио програма ДИВЕРСИЯ В ЕФИРА

Денонощието има само 24 часа. Искане ги всичките. Малкото предаване става голяма програма. След като повече от година разкъсваше ефирната радиоскука в съботния следобед, екипът на предаването реши да прави 24-часова програма в Интернет. Можете да слушате пробното излъчване на адрес:

<http://a-bg.net/dve.m3u>

ПОЛЕЗНИ КНИГИ НА НИСКИ ЦЕНИ

Федерацията на анархистите в България предлага на читателите на в. „Свободна мисъл“ следните заглавия на анархистическа литература:

КНИГИ:

1. Основи на безвластието - Г. Хаджиев	1 лв.
2. Национално освобождение и безвластие - Г. Хаджиев	1 лв.
3. Вчерашни, днешни и утрешни проблеми - Г. Хаджиев	1 лв.
4. История на безвластническото движение в България - Г. Хаджиев	1 лв.
5. Моя път (спомени в два тома) - Г. Хаджиев	2x1 лв.
6. Феноменът Махно - П. Аршинов	1 лв.
7. Заблужденията на марксизма - Пиер Рамю	1 лв.
8. Събитието на века - анархистическа Испания - Г. Левал	1 лв.
9. Взаимопомощта - фактор на еволюцията - П. Кропоткин	1 лв.
10. Антиистория славянобългарска - Г. Константинов	1 лв.
11. Краят на държавата и капитала - Г. Константинов	3 лв.
12. С гуми вместо с куршуми - Г. Константинов	5 лв.
13. Възможна ли беше съпротивата срещу ДС? - Г. Константинов	3 лв.
14. Нечути песни - Кръстьо Г. Хаджииванов	3,50 лв.
15. Национализъм и култура - Рудолф Рокер	2 лв.
16. Национализъм и култура - Рудолф Рокер том II	5 лв.
17. Избрани страници за и от него - Михаил Бакунин	2 лв.
18. Барутни (по)мисли - Г. Константинов	5 лв.
19. Хляб и свобода - П. Кропоткин	4 лв.
20. Ставайте, робове - Г. Константинов	5 лв.
21. Къде са преминали моите 80 години - Иван Дрънгов	2 лв.
22. Досие на обект №1218 - Александър Наков	2 лв.
23. Спомени за израстването - Христо Колев ГОЛЕМИЯ	6 лв.
24. Одисеята на един анархист - Славейко Павлов	4 лв.
25. Агски калейдоскоп (в два тома) - Г. Константинов	2x5 лв.

БРОШУРИ:

1. Стопанисването на земята - Г. Хаджиев	0,50 лв.
2. Проблемът за организацията на анархизма - Г. Хаджиев	0,50 лв.
3. Що е анархизъм?	0,50 лв.
4. Отговор на една върваща - С. Фор	0,50 лв.
5. За общината	0,50 лв.
6. Федерализъм и централизъм - Рудолф Рокер	0,50 лв.
7. Крахът на руския държавен комунизъм - Рудолф Рокер	1 лв.
8. Килифарево народно въстание и килифарева чета	1 лв.

Тези книги и нови заглавия можете да купите от антикварната книжарница на пл. „Славейков“ №7. Някои от тях могат да се намерят и в книжарницата на бул. Дондуков срещу Първа английска гимназия. Същите още могат да бъдат поръчани и изпратени от Александър Методиев Наков, Перник, ул. „Република“ №4.

АБОНАМЕНТ 2006

Драги читатели, Абонаментът за вестник „Свободна мисъл“ МОЖЕ ДА СТАВА ДО 15-ТО ЧИСЛО НА ВСЕКИ МЕСЕЦ във ВСИЧКИ пощенски клонове на страната. За 1 година - 6,00 лв.; за 6 месеца - 3,00 лв.; за 3 месеца - 1,50 лв. Цена на един брой - 0,50 ст.

СВОБОДНА МИСЪЛ

Каталожен номер 649

АНАРХО КАЛЕНДАР

ОСВОБОЖДЕНИЕТО
НА РАБОТНИЦИТЕ Е ДЕЛО
НА САМИТЕ ТЯХ

- На 01.10.1931 г. в Хасково излиза анархо-литературният вестник „Идеи“ под редакцията на Делчо Василев (Игнес).
- На 02.10.1922 г. е открит първият конгрес на анархистите в Аржентина.
- На 03.10.1896 г. умира английският писател социалист Уилям Морис.
- На 07.10.1900 г. в с. Горски извор е роден анархистът Митьо Ганев Атанасов (Орманов), сформирал през 1921 г. първата анархистка чета в България (Първа хасковска чета), както и Втора хасковска анархистка чета „Христо Ботев“.
- На 07.10.1971 г. в Перник почива анархистът Димитър Василев Стоянов, прекарал дълги години във фашистките и болшевишките концлагери и затвори.
- На 09.10.1857 г. умира френският социалист-утопист Шарл Фурье.
- На 10.10.1989 г. е създаден Чехословашкият анархистки съюз (Ч.А.С.).
- На 11.10.1864 г. в Лондон е създаден Първият Интернационал.
- На 12.10.1996 г. в София умира Георги Хаджиев, политически емигрант във Франция, написал множество книги върху анархизма.
- На 12.10.1924 г. умира френският писател Анатол Франс.
- На 12.10.2003 г. в Копривщица умира анархистката Мария Лу-

кова Желязкова, посетила болшевишките концлагери.

- На 13.10.1909 г. е убит от йезуитите испанският педагог и безвластник Франциско Ферер - основателят на модерното училище в Барселона.
- На 15.10.1919 г. в София под редакцията на Петър Урумов излиза младежкото анархистко списание „Ученическа пробуда“.
- На 17.10.1901 г. в Ловеч е роден видният анархо-синдикалист Пано Василев.
- На 20.10.1934 г. в София под редакцията на Георги Жечев започва да излиза последната година на културния анархо-индивидуалистичен вестник „Мисъл и воля“.
- На 20.10.1981 г. в София почива анархистът Гено Пенев Даскалов.
- На 24.10.1897 г. е роден Петър Канев Букурещлиев, четник в анархистката чета „Братя Бълхови“ и редактор на „Речник за свободно устройство на живота“ и вестник „Пробуждане“.
- На 25.10.1925 г. в с. Крайници, Дупнишко е роден анархистът Димитър Петров Биволев, прекарал дълги години в болшевишките затвори в Шумен, Ловеч и Плевен.
- На 25.10.1894 г. в с. Косарка, Габровско е роден анархистът Димитър Петков Цонев (Кьосето).

ПОМОЩИ ЗА ВЕСТНИК „СВОБОДНА МИСЪЛ“

1. Георги Калчев - Варна	20 лв.
2. Георги Константинов - София	100 лв.
3. Никола Тенжерков - с. Самоводене	100 лв.
4. Анархистическа организация - Дупница	240 лв.
5. Тодор Иванов - София	10 лв.
6. Станчо Корпаров - с. Бъта	12 лв.
7. Костагин Зяпков - Пазарджик	30 лв.
8. Иван Д. Иванов - Казанлък	10 лв.
9. Александър Наков - Перник	10 лв.

БАНКОВИ СМЕТКИ (IBAN):

В български левове:	BG86 UBBS 8261 1010 0473 10
В USD:	BG22 UBBS 8261 1110 0473 14
В Евро:	BG30 UBBS 8261 1410 0473 15

ТБ ОББ АД, клон Перник

ФАБ БЛАГОДАРИ ЗА ОКАЗАНАТА ПОДКРЕПА!

Вестник „Свободна мисъл“ не печели от реклами или обяви и не е спонсориран от никакви патриотични бизнесмени и затова не изплаща хонорари. Редакцията приема материали, написани грамотно на стандартни машинописни страници - 30 реда на страница, 55 знака на ред. Всеки автор носи отговорността за съобщените факти и твърдения! Ръкописи не се рецензират и не се връщат!

Уебсайт на ФАБ:

www.a-bg.net

Уебсайт на „Свободна мисъл“:

sm.a-bg.net

ТЕЛЕФОНИ ЗА ВРЪЗКА С ФАБ:

Ал. Наков 076/63-13-88; Хр. Велинов 0335/32 00;
Г. Божилов 07178/30 45; Г. Константинов 02/873 99-88

АВТОНОМНА БЕЗВЛАСТНИЧЕСКА ГРУПА АНАРХОСПРОТИВА:

aresistance@riseup.net

АНАРХИСТИЧЕСКА ГРУПА „ВАСИЛ ИКОНОМОВ“:

afront2003@yahoo.com

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА:

София, ж. к. Надежда, пощ. клон 1220, пощ. кутия 59

Редакционна колегия:

Почетен гл. редактор
Отг. редактор

Христо К. Йорданов
Г. Божилов

Предпечатна подготовка: „Свободна мисъл“
Печат: „Унискорп“ ООД